

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja I. évf. II. szám 2013. október hónap

39 százalék

Rövidhír az egyik országos napilapban: „A magyar lakosság 55 százaléka támogatja az eutanáziát – derült ki a Medián kutatásából. A támogatókon belül többségben vannak azok, akik az aktív eutanáziát is engedélyeznék. A legerősebb összefüggést a vallásossággal mutatja a „kegyes halál” megítélése. A vallásosak csupán 39 százaléka támogatja az eutanáziát, a nem vallásosoknak 57 százaléka. Életkor szerint leginkább a hatvan évnél idősebbek utasítják el, míg a 30-39, illetve az 50-59 évesek között a legnagyobb a támogatottsága.” *

Rettenetesen aggaszt ez a 39 százalék. A „vallásos” válaszadók száma. Mi állhat a vallásosságuk háttérében? Milyen megfontolásból fogant a gondolat, hogy magukat vallásos válaszadókként definiálják? A hitük „örökölt” hit, vagy maguk is küzdöttek érte? Intellektuális ismeret csupán, vagy személyes tapasztalat is „fűszerezi” az egykor tanultakat? Ismerik-e valóban Jézus tanítását, vagy gyors-talpaló jellegű hittanórák és ímmel-ámmal látogatott liturgiák jellemzik őket?

„Az élet megjelent” – írja a Szentírás Jézus földre születésével kapcsolatosan. Jézusban maga az Élet jött el közibénk, a romolhatatlan, változhatatlan, isteni élet. Az az élet, amelyet nem győzött, nem győzhetett le sem a kegyetlen ostorcsapások sorozata, sem az embertelen ütlegek egymásutánja, sem a katona lándzsája. Amikor pedig megállt a leprás, a vak, a béna, vagy az oszlásnak induló holttest mellett, az Élet Fejedelme állt meg ott és osztotta meg a maga isteni életét a nyomorúságot szenvedővel. Miként ficamodhat ki valakinek a „vallásossága” úgy, hogy Mesterét megtagadva a halál kultúráját építőkkel érezzék rokonságot?

Városi lelkipásztorként sűrűn járok betegek közé, órákat töltök a különféle kórházi osztályokon. Az emberi szenvedés tengere tárul elém és tölt el néma ámulattal mind a betegágyon fekvő, mind az őt gondozók irányában. Most is képek sokasága villan elém a látogatásokról; mereven fekvő, üveges szemmel egy pontra meredő madárcsontú asszonyé, aki hallva a szentének dallamát egyszer csak megbicsakló hangon, de kifogástalan szövegtudással csatlakozik a szobatársak áhítatához, vagy azé a testvérünké, aki a nagy Ellenség torkában, hosszú évtizedek után megilletődötten végezte szentgyónását. Kiserkenő könnycseppje nyomán - hiszem, mert Jézus így tanította - az angysalereg még zengőbb allelujázásba fogott.

Úgy szeretném kézen fogni a válaszolókat! Kézen fogni és ide vezetni, korunk Bethesda fürdőjéhez. És szeretném a fülükbe harsogni: - Hát nem látjátok, a test erőtlenségre, de a lélek készségre! A cserépedényen megjelentek az első repedések, de a kincs megvan és megmarad! (2 Kor 4,7) Úgy szeretném kézen ragadni és a titkok és csodák házába vezetni őket, hogy „látva lássanak”! Hogy tisztelettel adózzanak az élet titka és szentsége előtt. És a következő kérdezéskor ne a világ diktálta haszonelvűség szóljon belőlük. Hanem az a Valaki, aki a feltámadás és az élet. (Jn 11, 25-26)

Horváth Lóránt
plébános

**A Magyar Hírlap 2013. augusztus 23-i számából.*

IRODALMI MELLÉKLET

KÉT KICSI MAGYAR

Az éjszaka gyászos öltözetével együtt lassan eltakarodott. Hegyek tetejéről újra napot jelentett a fogyhatatlan erő, s ágyaiból savanyú orcával állottak talpra a bányászok, mintha tövisbe léptek volna.

Kelemen Pál, mint a felijesztett légy, odatándorodott az ablakhoz.

- Késik az idő, halljátok-é?

Pedig nem hihető, hogy késett volna, inkább a köd csalta meg Kelemen Pált. Hamuszínével meg is ülte a földet, mint egy hidegverte, mesebeli gyöngytyúk. Az eget elfedte, nap sugarának ellenállott, s odaadással pusztultak benne a környező hegyek fái, mint huzamosan megvetett ember testén a hulló szőr.

Mert itt Amerika van: erdőknek halálos országa, s ezt a valóságot még a köd sem tudta eltakarni, s így se Kelemen Pálnak, se másnak nem szolgált semmi jóval.

Az asszony is megmozdult: fejét fel emelte, de hajszálai még érték a párnát, s azokon az otthagyt meg visszament a fejébe, s ott a gondokat felrázta s osztályozni kezdte.

- Köntös alatt vagyunk - azt mondta Kelemen Pál, s hitvány nadrágját magára erőltette.

Az asszony kutatta a szavak értelmét, de hasztalanul. Pedig mi sem egyszerűbb, mint hogy Kelemen Pál a ködre célzott. A két legényke is felütötte a fejét.

- Aludjatok, nem hajt a tatár - intette az apjuk.

- Tégedet sem - szólt az asszony.

- Csak az élet nem hagy élni.

Kelemen Pál cifráságból nem mondott szavakat, túlonult tudta, mit beszél, hiszen esztendőik óta ő vágja a szenet, s csak a látszat az, hogy nem a rabok példaképe.

Aki nem hős, itt önmagát is elveszti, s helyébe nem talál egy marok állhatatos örömet. Tudja ezt az amerikai magyar, s csupán nyakasságból nem sír. Inkább túldolgozza a többi nációt, pedig munkának váltig az is elég volna, ahogy védeni kell a hazai elgondolásokat.

Erős homlokára húzta Kelemen Pál a nagyszemű bánya lámpát, s odahagyta a tákolt házat, minek jóerejű vihar előtt nem sok becsülete volna.

Keményen a hegynek vágott, s a hulló leveleket gyöngédtelenül letaposta, mint ömagát a gond. Azután a bánya szájából félreverte a ködfüggönyt, s bebújt, mint a kitartó szú a fába. A csákány nyele mellé a markába lehel, meghajlott, s még térdre is kényszerült, mint a katakombában lakó őskerestény a titkos isten előtt.

Vágta a szenet, és szükségéből vigasztalódott.

Künn a köd nem oszlott, s az asszony a bányát megülő hideg szürkességbe belesohajtott:

- Virjaszdfel a napot, áldott isten!

A két legényke teremő őstönével száraz ágakat szűrt a földre.

- Foganj meg, leveleddzél ki, s nőj nagyot! - mondogatták. Feleletül elváló halovány levelek egymásra borultak, miatt az apjuk törte a hegyet, mint a kutya az éktelen csontot, mert az élet valami ijesztőt mindenkinek előír.

Estefelé átokra futott mégis a Kelemen Pál szája:

- A keservit a buta emberinek, aki nem tanul, amíg kicsi... így csak a szenet vágja, mint a barom, s neki nem napfény az élet, hanem beborulás, míg az úr éli világát.

Ha nincs haraggal mondva, ez nagyjában igaz is.

De ennél több is történt.

Kelemen Pált újrakeresztelte az apai gondolat:

- Két gyermekemnek nem hagyom örökölni a magam sorát.

Estére kelve feketén imbolygott haza, mintha az ördögök karmai közül szabadult volna meg erős tusa után.

Amint belépett, két legénykéje üdvözlésképpen rácsimpszkodott. Kicsi tenyerük kormos lett, mintha tűzön állott üstöt simogattak volna, de ez igen tetszett nekik.

- Örvendeztek az élet mocskos porának, ugyé? - mondta az apjuk szomorúan, s a dísztelen lámpát szegre akasztotta.

A gyermekek kormos kezeikkel megmosdatták egymást. Egyik mondta:

- Te vagy az ördögfióka. A másik visszafelelte:

- Te vagy a főördög inasa.

Kelemen Pál bágyadtan mosolygott, mint az őszi napsugár, s a nagyobbik fiát szemmérték-re vette: Elég erős már a betűre.

Ahogy ehettek, kiült a „porcs”-ra, s a hegyek felett elnézett keresztül, s látta, hogy ott folyik az Olt, csobog is fáradhatatlanul, s levelek hullnak a színére, s ringanak, mint a távozó élet visszapillantása.

Felesége egyszer melléje állott: vére, mint tiszta patak szélcsend idején, úgy folydogált, megörzött testét körüllebegték még a vágyak, de már csak úgy, mint az őszi virág illata.

- Valamit kigondoltam, Teréz - mondta gondosan Kelemen Pál.

Az asszony odabújt, s nem tehetett róla, hogy melle a férfimelegtől szépen megremegett.

- A nagyobbik fiunkat iskolára hazaküldjük - folytatta a férfiú -, amit magába szed, legyen a magja magyar.

- Jere ide, kicsi Pál! - örvendett az asszony.

A gyermek az anyja ölibe futott.

- Apád hazaküld magyar iskolára, úr lesz belőled, ne búsulj!

- A gyermek nagyra nyitotta a szemét, mint egy szép mese hallatára.

- Hazamész-é? - kérdezte az apja.

- Ha anyám nem sír, hazamegyek. Az anyja megcsókolta, és sírni kezdett.

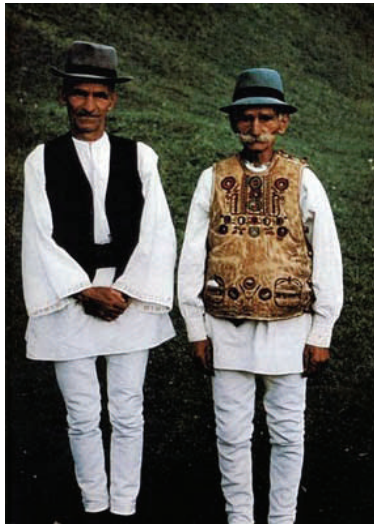
Lassan rájuk szállott a hűvös este, s kicsi Pálból nagy úr lesz, mind azt álmodták.

Nemsokára be is telt a Kelemen Pál szava: egy ismerőse, ki drága egészségét néhány száz dollárral itt végképpen beváltotta, a fiát hazavitte.

Az asszony sokszor elsírta magát, mert gyermekétől távol lenni bizony nagy dolog egy anyának.

- Ne sírj, úr lesz belőle, s nem is olyan okatlan bányász, mint én, kit mindennap újra belep a szénpor s véle a keserűség.

Hetek múlva jött az írás, hogy szép könyveket vettek már kicsi Pálnak, ül a padban, ügyel a szóra, s nagy szeméit erős kedvvel jártatja a betűkön.

Kicsi Miklóst is beírták itt angol iskolába, de sokszor az apját is elkísérte a bányába, s ilyenkor szenesen jött haza, s ébredező büszkeségével szinte érezte a háznál, hogy ő a fér-fü. Tervezte, hogy majd autót vesz, hogy ne járjon szegény módra gyalog, dicsérettel tüntetett Amerika mellett, s már dur-cáskodott, ha intette az anyja, hogy beszéljen magyarul, s ha nem beszél, szégyellje magát.

Kicsi Pál pedig írta:

„Drága édesanyám s édesapám, olyan jó itthon lenni, hogy ki se lehet mondani. Kiadták a nyári vakációt, s gondolják el, tiszta jeles bizonyítványt kaptam, a tanító bácsi meg is csó-kolt, s azt mondta, hogy bár az ő fia volnék, de én nem lennék az ő fia, mert édesapám dolgozik értem, s édesanyámat úgy szeretem, hogy sokszor sírok is belé...”

Az ilyen levelekre reápotyogtatta könnyeit, s vigasztalá-sul kicsi nyulacskáival, s galambjaival eljátszozott, maga köré telepítette, s mesét mondott nekik. Templomba eljárt, virá-gokat természetett, s az Olt partján sokszor kifeküdt a fűbe, s megnyugodott az ősök hitén.

Így élt jámborul kicsi Kelemen Pál.

Múltak az esztendőök, s egyszer visszaérkezett kicsi Ke-lemen Pál. Sugármagasra növe, s értelmes arcán játszadoztak a kimondott szavak. Apának, anyának öröme telt benne, hogy alig győzték dédelgetni.

- Milyen szép lettél kicsi fiam - mondta az anyja.

Kelemen Pál ellágyulva nézte a fiát, apai örömben mo-solygott, s a félig beteljesült akarata leseperte arcáról a gondot. Nem bánta már a sok erős munkát, csak azt érezte, hogy szépet cselekedett s a maga gyermekkori vágyai kezdenek valóra vál-ni.

- Jere ide, fiam - nyújtotta ki a karját.

- Hát szép ország a mi országunk, ugyé?

- Gyönyörű ország, minden gyönyörű- vallotta kicsi Pál – nagyok, s áhítatosak az erdők, mint a templom, virágoknak se széri, se száma, s meleg lélekkel áldottak az emberek.

Vén Kelemen Pálnak a szíve felébredt, s a könnye ki-esett:

- Be szépen mesélsz, fiam. Alig mertem hinni, hogy ilyen fiam lesz... Az asszony is törölgette mosolygó szemét.

De Miklós nem érzékenyedett el, ő nem találkozott ilyen szavakkal, s amilyen kicsi volt még, olyan gúnyosan legyintett:

- Én szégyelleném a sírást, abból senki sem él meg. Az anyja nagy szeretettel mondta neki:

- Majd te is rájössz arra, hogy sírás nélkül nincsen szép élet, várj csak, s aztán gondold vissza anyád szavaira, kit addig, lehet, el is temettek...

- Jövőre te vagy soron, Miklós. Téged is hazaküldlek, hogy lásd meg az apád gyönyörű országát.

Kicsi Miklós csak félvállról mondta:

- Nekem itt is jó lesz, minek hányjuk ki ilyenekre a pénzt, inkább vegyünk autót, s ne uraskodjunk rongyosan.

- Jó, jó, majd megbánod, csak gondold vissza, amit anyád mondott. Mégsem lehetett meggyőzni kicsi Miklóst, ő úgy vette az életet, ahogy adódott, új talajba gyökerezett, a megindulásnak, érzésnek és lelkivilágnak nem sok hasznát lát-ta.

A szülők a ház előtt összeültek örömben. Egymás kezét fogták, és keveset beszéltek.

A két testvér együtt maradt a szobában.

Kicsi Pál elészede a könyveit, s az egyiket az öccse elé tartotta:

- Ez aztán a szép könyv, nézz ide!

- Miféle könyv?

- Nagy magyarok élete. Szent könyv, mint a Biblia.

- Időlopásra jók a könyvek - mondta Miklós. - Evvel nem keresel egy fél dollárt sem.

- Csak olvasd - biztatta Pál.

Miklós silabizálni kezdte, de nem tudott egy értelmes szót kihozni.

- Szégyellhetned magad, nagy múltú népünk nyelvét nem ismered, milyen magyar vagy?!

- Szégyelld te magad, te sem tudsz autót hajtani, miféle amerikai vagy?!

- Én nem vagyok amerikai.

- Mert én az vagyok, s nesze: edd meg a könyvedet - s azzal a Pál lábához vetette a könyvet.

- Megver az isten, ne félj, amiért hajigálsz az én szent könyvemet!

- Bolond vagy! - kacagott gúnyosan kicsi Miklós, s széj-jelszórta a többi könyveket is.

- Ne bánts szép könyveimet, megmondom apámnak - indult fel kicsi Pál, s félig sírva és reszketve megfogta az öccse kezét.

Miklóst a nyers méreg elöntötte, a lábait széjjelvetette, s kicsi Pált minden erejével odavágta.

- Jaj! - sikoltott a gyermek, s fejből már folyt a vér. A szülők ijedten ugrottak be.

Miklós, mint egy nagy ember, száraz arccal s büszkén odamutatott:

- Most ott van, egye meg a könyveit, megtanítottam Ameriká-ra! Öreg Kelemen Pál halovánan megállott a jajgató fiú előtt, sokáig nézte, ahogy felesége csókolja a véres fejét, s azután a másik fiára nézett, és sírni kezdett, mert mindkettő vér szerint és sors szerint az övé volt.

Tamási Áron

Súlyos operáció után a főorvos külön figyelmeztette az ügyeletes orvost, hogy súlyos fájdalmai lesznek az asz-szonynak, mozdulatlanul fekdjön. Ha roham jelentkezik azonnal csillapítót. Az éjszaka csönd volt. A főorvos meglepődötten kérdezte az asszonytól, hogy hogyan telt az éjszaka. Köszönöm főorvos úr, - volt a felelet -, eltelt az is. Már sokkal jobban vagyok. Fájdalma nem volt? Volt - mondta halkán -, de nem figyeltem rá. És, mintegy magyarázatképpen megmozdította kezében a rózsafüzért. A főorvos egy pillanatig elgondolkozott, majd a többi orvoshoz fordult és szárazon kijelentette: Nos kolléga urak? Ehelyett mit tudnánk ajánlani?

(Szív. 1950. XI. 25.)

Budán találkoztunk...

Édesanyák védőszentje, Szent Mónika ünnepén találkoztunk Budán, Kelenföldön. Az aktuális országos találkozó helyszínét az idén a Szent Gellért Plébánia Templom biztosította, arra emlékezve, hogy tíz évvel ezelőtt alakult meg a Keresztény Édesanyák Szent Mónika Közössége templomukban.

A rendezvényt a közösség szervezte, Gersáné Marika irányításával, Forgács Alajos kanonok plébános védnökségével. Felemelő, áhítatot sugárzó, keresztény szellemű program várt bennünket;

9:00-kor rózsafüzér, 10:00-kor Kanonok úr tanítása, templomuknak bemutatása, 11:00-kor szentmise, melyet Dr. Pápai Lajos, győri megyés püspök úr mutatott be. 12:30-kor agapé, 13:30-kor Üdvözlégy Mária – Horváth Mária énekelt, 14:00-kor tanúságtételek, 15:00-kor szentségimádás – áldás.

Vonattal utaztunk, 9:10-kor a helyszínre érkezünk, úgy gondoltuk, hogy az elsők között leszünk. Kellemes meglepetésünkre a templom már zsúfolásig megtelt, áhítatosan, fegyelmetten imádkozó asszonyokkal, néhány édesapa kíséretében, én is ezek közé tartoztam. A rózsafüzér-imádság után Alajos plébános úr tanítása következett, bemutatta a Szent Gellért Plébánia Templomot. A templom alapkövét 1984. szeptember 24-én, Szent Gellért ünnepnapján tette le Krichenbaum József plébános. 1992 karácsonyán Urunk születését már az új templomban ünnepelték, amely egyúttal a templom első szentmiséje is volt. A templom belső tere az oldaltermek megnyitásával bővíthető, 1500 embert zsúfoltság nélkül képes befogadni. Erre most szükség is volt, több, mint ezer vendéghívót regisztráltak a rendezők. 1997-től a templom melletti telken kolumbárium épült, amely 2003 őszére készült el, nevét a Szentsírról kapta. Ezt a templomot 2005. november 20-án, Krisztus király ünnepén Dr. Erdő Péter bíboros prímás érsek szentelte fel. A templomot az urnatemetővel Kis András, Ybl-díjas építész tervezte. A Szentsír urnatemető érdekessége a tetőtér fordított csónak alakja, amely egyrészt a természetes

világítást szolgálja, másrészt Noé bárkájára emlékeztet bennünket. Noé Isten utasítására épített bárka segítségével megmenekült a vízözön pusztításától, majd pedig kikötve egy új élet lehetőségére tárukozott fel előtte. Így a bárka alakú tető egyszerre jelképezi a halál földi életet lezáró valóságát, s ugyanakkor az örök életre kitárulkozó reményt is, amelyet a feltámadott Krisztus ígérete alapoz meg számunkra. 1999 augusztusára épült meg a templom harangtornya és nyílt meg az Árpád-házi Szentek szoborkertje (Szent István király, Szent László király, Szent Imre herceg, Szent Erzsébet, Szent Margit). A templom oromzatán látható Szent Gellért vértanúságát ábrázoló szobra, ez emlékeztet a feláldozó szeretet nagyságára és arra, hogy a látszólagos emberi kudarcok, a legnagyobb elesettség mögött is ott van egy másik világ, Isten az ő angyalával a saját világába emel be minket. A templom előtti téren áll II. Szilveszter pápa szobra.

A plébániatemplomban az oltár mögött és fölött Meszlényi János szobrászművész monumentális alkotása, a keresztre feszített Krisztus mindent átölelő, mindenkihez odahajló és szeretetközösségébe befogadó gesztusa sugárzik ránk. (A mellékelt fényképen is látható). A kanonok úr tanításának lényege erről a szeretetről szólt. A kereszt tövében a fájdalmas Szűzanya és Szent János evangélista látható.

A szentmise előtt a „Családok himnusza” – ének gyakorlására került sor. A himnuszt Hámori Rudolf írta és zenésítette meg, ennek történetét Székesfehérváron ez év május 18-án ismerhettük meg unokahúga tanúságtétele kapcsán.

A refrént idézem:

„Tiszta családi életet élünk,
Megmaradunk és él a magyar,

Megmaradunk és él a magyar.”

A hálaadó szentmisét a programnak megfelelően a győri megyés püspök mutatta be. Nem tudom, hogy Alajos atya tudatosan kérte-e fel a püspököt, vagy a Szentlélek sugallatára tette-e ezt. Az tény, hogy Szent Mónika élettörténetének első összefoglaló könyvét a francia, Bougaud Emil, lavalai püspök írta meg – akit 1887-ben a „Szent Keresztről” elnevezett orleansi székesegyházban szenteltek fel püspökké, ennek második kiadását a Győrnádorvárosi esperes-plébános, a katolikus legényegylet Győr egyházmegyei elnöke, a Szent István Társulat tudományos és irodalmi osztályának tagja, Rushek Antal fordította magyarra. A könyv 1894-ben a Győr egyházmegye könyvnyomdájában készült és Orczy Tekla bárónő védnökségével került forgalomba, ekkor alakultak meg az első magyar imaközösségek. Ezen történet ismeretében különös izgalommal vártam a püspök atya homíliáját, nem csalódtam. Az anyai szív szeretetéről, a kitartó hitről, az imameghallgatás, az anyai könnyek erejéről, a szelídség, türelem, alázatosság, a szent csend megváltó, megváltoztató hatalmáról kaptunk tanítást.

Az agapét a templom udvarában, kertjében rendezték meg; a jó szokásoknak megfelelően a résztvevők is elhozták finom pogácsáikat, süteményeiket, gyümölcsös kosárkáikat, ezzel egészült ki a rendezők által készített változatos szendvicsek és üdítőitalok kínálata. Most láthattuk igazán, hogy milyen sokan vagyunk. A hatalmas tömeg, közel 1500 résztvevő a nagybefogadó képességű templomban kevésbé volt szembeütő. Alkalmunk nyílt más imaközösségek tagjaival való beszélgetésekre, melyek közül sokan ismerősként üdvözölhették egymást. Ezt követően Horváth Mária áhítatot sugárzó énekeit hallgattuk. Az idén is hallhattunk érdekes történeteket a Mónika közösség életéből a tanúságtételek kapcsán. A találkozó szentségimádással és Gábor atya áldásával ért véget.

Testileg elfáradva, lélekben megerősödve érkezünk meg késő este otthonunkba.

Dr. Herr Gyula

Szent Mónika Kör

„A pletykálás bűntény, mert megöli Istent és fe- lebarátunkat”

Aki rosszat mond testvéréről, az képmutató, és nincs bátorsága ahhoz, hogy észrevegye saját hibáit – figyelmeztetett rá a pápa szeptember 13-án, pénteken reggel a Szent Márta Házban bemutatott szentmisén. Hangsúlyozta, hogy a pletykának bűntény jellege van, mert minden alkalommal, amikor rosszat mondunk testvéreinkről, Káin testvérgyilkos tettét utánozzuk.

„Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre” (Lk 6,39-42) – indult ki a napi evangéliumi szakaszból Ferenc pápa. Jézus kérdése felrázza minden idők minden emberének lelkiismeretét. Jézus, miután az alázatról szólt, most az ellenkezőjére mutat rá, arra a gyűlöletes magatartásra, amellyel ítélkezünk testvéreink felett. Jézus erőteljes szót használ ennek megjelölésére: hipokrita, vagyis álszent, képmutató.

Azok, akik ítélkeznek mások felett, akik rosszakat mondanak másokról, azok hipokriták, álszentek, mert nincs erejük, bátorságuk ahhoz, hogy saját hibáikat észrevegyék. Az Úr nem sokat beszél erről, de később azt mondja, hogy akinek szívében egy kis gyűlölet lakozik testvére iránt, az gyilkos... János apostol első levelében szintén világosan azt írja: aki gyűlöli testvérét, az a sötétségben van; aki ítélkezik testvéréről, a sötétségben halad előre”.

Minden alkalommal, amikor szívünkben elítéljük testvérünket, sőt, ami még rosszabb, amikor erről másokkal is beszélünk, gyilkos keresztényekké válunk – mondta homíliájában Ferenc pápa.

„Gyilkos keresztény... Nem én mondom, hanem az Úr. És ebben az esetben nincs helye árnyalatoknak. Ha rosszat mondasz testvéredről, megölsz őt. Minden alkalommal, amikor ezt tesszük, Káin tettét utánozzuk, aki a történelem első gyilkosa volt.

A pápa hozzátette: ezekben a napokban sok szó esik a háborúról és annyira fohászkodunk a békéért. Szükség van megterésünk gesztusára. A pletykák mindig a bűntett dimenziója felé haladnak. Nincsenek ártatlan pletykák. A nyelvünk, ahogyan Jakab apostol mondta, arra szolgál, hogy dicsőítsük Istent, de amikor arra használjuk, hogy rosszat mondjunk fivérünkről vagy nővérünkről, akkor megöljük Istent, megöljük Isten képmását testvérünkben. Valaki azt mondhatná: vannak, akik megérdemlik, hogy pletykáljanak róluk.

Azonban ez nem lehetséges: „Menj és imádkozz érte! Menj és vezekelj érte! És ha szükséges, beszélj azzal a személlyel, aki megoldhatja a problémát. De ne mondd el mindenkinek! Pál nagy bűnös volt, és saját magáról ezt mondta: „azelőtt káromkodó, üldöző és erőszakos ember voltam. Ám (Isten) mégis megkönyörült rajtam” (vö. 1Tim 1,13-20).

Talán senki sem káromkodik közülünk – talán. De ha valaki közülünk pletykál, akkor minden bizonnyal üldöző és erőszakos. Kérjük magunknak és az egész egyháznak a kegyelmet, hogy a pletyka bűntettéből megtérjünk a szeretetnek, az alázatnak, a szelídségnek, a türelemnek, a másik iránti szeretet nagylelkiségének – fohászkodott péntek reggeli homíliájában Ferenc pápa.

Magyar Kurír

Kurt Rommel

Hulló levelek

Éveim magas fája
egy levelet lehullatott.
Isten hűséges kezébe
visszavett egy napot.

Napjaim hosszú soráért
Uram, szent neved áldom.
Milyen nagy a hűséged,
mennyi a mulasztásom!

Vajon hány levelet hoz még
ezután életem fája?
Te vagy az idő Ura...
Rejtve napjaim száma.

Minden új reggel, örök
kegyelmedről beszél.
Segíts úgy élni, mintha holnap
hullana le az utolsó levél!

Ford.: Túrmezei Erzsébet

Egyszerű fahéjas sütemény

Hozzávalók 6 főre

26 dkg liszt
12 dkg Rama
2 cs vaníliás cukor
15 dkg cukor
2 dl tej
2 tojás
1/2 cs sütőpor
A tetejére:
2 dkg Rama olvasztva
1 tk fahéj
2 tk porcukor

Elkészítés:

A margarint habosra verjük a cukorral és a vaníliával. Hozzákavarjuk egyenként a tojásokat, majd belekeverjük a tejet. Ezután beledolgozzuk a sütőporral elkevert lisztet. Egy kapcsos tortaformába öntjük a tésztát, és előmelegített sütőben 170 fokon kb. 40 perc alatt (tűpróbáig) készre sütjük. Ha a sütőből kivettük, a tetejét lekenjük olvasztott margarinnal, és megszórjuk a cukros fahéjjal. sütési hőfok: 170°C, a tepszi mérete: 20 cm

JÓ ÉTVÁGYAT KÍVÁNUNK!

Jean Vanier

A gyengédség az evangelizáció egyik formája

Jean Vanier, a Bárka közösség alapítója 85 éves. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele a francia Panorama.

A Bárka közösségben egészségesek és betegek élnek együtt: befogadják és segítik a fogyatékosokat mindennapjaikban. Jean Vanier, a közösség alapítója 49 évig élt egy Trosly-Breuil nevű francia kisvárosban a Bárka otthonában. Közel két éve átköltözött egy másik házba, amely a Bárka lelkeségi központja közelében van. Idős kor ellenére úgy érzi, ma is tele van életerével.

Már nem utazik: lelkigyakorlatokat vezet. Különleges kegyelemnek tartja, hogy világi hívőként milyen sokféle embernek adhat tanítást: jönnek hozzá hajléktalanok, papok, újravezetett igazságot keressék, hanem hogy mindenki elmondhassa, ami benne van. Az utolsó előtti napon megmossák egymás lábát. Különleges szép gesztus ez: „olyan gesztus, amely a gyengédség előtt hódol... Amikor megérintettem a fogyatékosokat, akkor tudtam megmutatni nekik maguknak azt, hogy milyen értékesek. A test Isten temploma!” – hangsúlyozta.

A Bárkában az emberek megtanulnak gyengédnek lenni. Bátorságot merítenek ahhoz, hogy megérintsék a másik kezét, átka-rolják a vállát. „Meg vagyok győződve róla, hogy a gyengédség az evangelizáció egyik formája. Még ha első látásra nem is látszik különlegesen hatékonynak, hiszen egyszerűen csak egy ember kezét tudjuk megfogni.”

A fiatalokról szólva elmondta: nekik is a szeretet iskolájára van szükségük. Meg kell tanulniuk szeretni. Ez nem könnyű, hiszen ahhoz, hogy az ember közösségbe lépjen másokkal, le kell mondania egyfajta hatalomról. Ez maga az alázat.

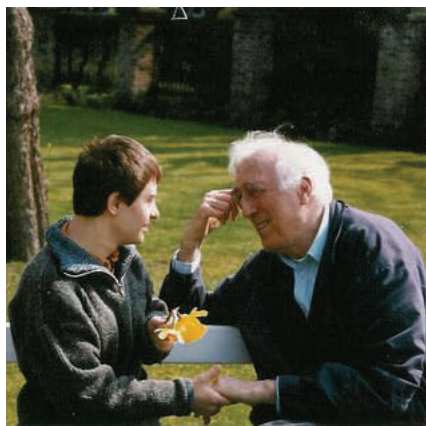
Elmondta azt is, hogy a hozzájuk érkező önkéntesek ma kicsit mások, mint régen voltak. Régen több reményük volt, akkor a hippik és az utópiák világából jöttek. II. János Pállal együtt bátran mondták: Soha többé háborút! A mai fiatalok mások, sokat szenvednek a családban, az iskolában, a világ állapota miatt... De hozzátette: „amikor észreveszik, hogy képesek életet adni valakinek, aki gyengébb náluk, az gyönyörű! És amikor elmennek a Bárkából, azt mondják: átváltoztam.”

A Bárkának ma már 140 közössége működik szerte a világban, Európában, Indiában, Szíriában és másutt. Vanier hangsúlyozza: az üzenetüket nem ő terjesztette el a világban, hanem maguk a fogyatékosok, az ő kiáltásuk, amely meghallgatásra várt. Fontosnak tartja azonban, hogy elkerüljék azt a veszélyt, amely a gyors növekedésben rejlik: ne gon-

dolják, hogy ők maguk jelentik a megoldást. Maradjanak csak egy jel. A világ arra ösztönöz mindenkit, hogy hivatalosruvává váljon. Nekik viszont meg kell őrizniük a kicsinység lelkületét, amely a Bárka jellemzője. Kifejezte meggyőződését, hogy az Egyház jövője a kis közösségekben rejlik: boldog, szenvedélyes, imádságos közösségekben, amelyek a szegényekkel együtt élnek. Olyan közösségekben, amelyek eléggé kicsinyek ahhoz, hogy minden egyes tagjuk fontosnak érezhesse magát.

„Az Egyháznak szüksége volt egy látomásokkal rendelkező pápára, mint II. János Pál, szükség volt XVI. Benedekre, hogy helyreállítsa az egyensúlyt. Ferenczel pedig itt van egy pápa, aki azt mondja: 'Egy szegény Egyházat akarok, veletek együtt!' Ez nagyon különleges dolog! Egy új Egyház felé tartunk” – vallotta meg nagy lelkesedéssel.

A Franciaországban nagy erővel dúló, a házasság intézményéről szóló vita kapcsán elmondta: az örökbefogadott gyermekeknek nem egyes és kettes szülőre, hanem egy férfira és egy nőre van szükségük, hogy a szüleik legyenek. De hozzátette: azért ne essünk pánikba, az élet folytatódik. Nem tartja magát a dogmák ellenségének, sőt, szereti a dogmákat. Ami azonban ennél fontosabb:

konkrét segítséget adni az embereknek ahhoz, hogy felemelkedjenek. Emlékeztetett arra, hogy a homoszexuálisokat évszázadokon keresztül bűnözőnek tartották, még börtönbe is zárták őket, ha egy ágyban találtak rájuk. Ezen változtatni kellett: a változás persze megintatja a stabilitást, mégis szükség van rá.

Vanier kiemelte, hogy az Egyház képes a változásra: „Ezt tette 1986-ban Assisiben, amikor II. János Pál párbeszédbe kezdett más vallásokkal. Ma már megengedi, hogy a szellemi fogyatékosok is szentáldozáshoz járulhassanak. Lassan megérti, hogy az emberiség felét a nők alkotják... Igen, az Egyház megváltozhat. Ne féljünk attól, hogy új és új ajándékokat kérjünk a Szentlélektől!”

Beszélt az imádság fontosságáról is: segít, hogy Jézus jelenlétében maradjunk és engedjük, hogy elfoglalja bennünk a helyét. Imájában egységben érzi magát azokkal, akik már a mennyben várják. Gyakran felidézi Etty Hillesum gondolatait: olyanok vagyunk, mint egy kövekkel teli kút, egy egész élet munkája kell ahhoz, hogy megtisztítsuk magunkat

mindattól, ami megakadályozza, hogy Istenhez érjünk.

Reménye ugyanaz, mint amit 42 éve is mondott egy interjúban: „Isten éberen őrködik felettünk, nem hagy el minket.”

Magyar Kurír

Gyermekszáj

Ki a kedvenc szent és miért?

„Manapság kibe járunk a templomokba és ez nagyon jó, bezzeg a rómaiak idejében templomépítésről szó se lehetett: ha egy római meglátott egy keresztény építésszémnököt, nem is templomot, hanem csak egy kápolnát tervezni, ott helyben üldözőbe vette.

A rómaiak buzgó keresztényüldözők voltak, de előbb megvárták, míg Jézus meghal, mert féltek a csodáitól.

Az üldözést Tibérius nyitotta meg parázson sült keresztény pecsenyével, aztán jött Kaligula és Néró. Kaligula örült volt és hülye, Néró csak örült, de mind a ketten letartóztatták a keresztényeket.

A keresztények úgy féltek ezektől a császároktól, hogy katakombákba bújtak előlük, ezek voltak akkoriban a templomok, itt imádkoztak, gyóntak, kereszteltek, de föld alatt és harang nélkül. Különbö a beharangszóra az üldözők is odajönnek!

Szent Sebestyén rómaiként kezdte. Nagyon szép és nagyon erős katoná volt, hosszú sima haj, karcsú test. Ő volt Diokletianus kedvence, az egy másik örült római császár, aki utálta a keresztényeket.

Szent Sebestyén egy napon átköltözködött kereszténynek, erre Diokletianus rögvést halálra ítélte. Kezét lábát egy pálmához kötözték és lenyilazták. De Szent Sebestyén csak boldogan mosolygott, mert Isten neki drukolt.

Mikor Diokletianus ezt megtudta, rögtön fejbevágtá egy vasrúddal, aztán beledobatta a csatornába.

Aznap éjjel megjelent a szelleme egy nőnek, és megmondta neki, hová lett beledobva. A nő gyorsan odarohant, megmosta, megtörölközte. Mikor megvolt, eltemette egy keresztény katakombába Diokletianus orra elé.”

Marcello

D'Orta

Nem fogadható el az eutanázia

Igen nagy felelőtlenség, hogy az életerőhiányt, a gyöngeséget szabadság szabadságjogként tünteti fel a média

Megrendített a Magyar Nemzet augusztus 23-i Látótér oldalán megjelent Minden második magyar eutanáziapárti című írás. Egy statisztika értelmezése mindig tükrözi a világszemléletet, ez esetben például, hogy a korcsoporti megosztásból azt a következtetést vonja le az elemző, hogy a hatvan éven felüliek - ó, milyen konzervatívak - azért ellenzik az eutanáziát, mert vallásosak. Pedig hát joggal lehet azt is feltételezni, hogy életkori adottságaik miatt komolyabban érintettek, mint a harmincas éveiket taposók. Sőt, ha megfelelő módon és szándékkal tennék fel a közvélemény-kutatók a kérdéseket, akkor az is kiderülhetne, hogy a fiatal felnőtt generáció fájdalomtűrőre, leterheltsége hogyan befolyásolja a válaszádat.

Szellemi mérgezés, emberiség, magyarság elleni büntetés, ha egy statisztikai felmérés eredményét arra használja valaki, hogy népszavazás döntsön, majd később rendelet és törvény a sérült, a szenvedő élet értékességéről vagy értéktelenségéről, s hadd nevezzem nevén: a gyilkosságról, amit szépitve lehet asszisztált öngyilkosságnak is nevezni. Sajnos hazánk nevezetes a magas öngyilkossági adatairól, amivel már igen sokan foglalkoztak komoly szakemberek. Ezért tartom igen nagy felelőtlenségnek, hogy nem az életigenlést, hanem ezt a bennünket jellemző életerőhiányt, gyöngeséget, az eutanáziát szabadságjogként tünteti fel a média. Persze a modern ember nem ajándékként, hanem a kezdetektől tehernek éli meg a maga és mások életét.

Már a hetvenes évek elején, amikor részes voltam a telefonos lelki elsősegélyszolgálat indulásának, azzal szembesültünk, hogy egyes nyugati országok - például Franciaország - a liberalizmus elve alapján elleneztek az öngyilkossági szándékkal foglalkozók megsegítését, mondván, hogy aki akarja, tegye meg. Szerencsére idehaza akkor még elfogadták a pszichológiai kutatások eredményét, hogy az életellenesség, öngyilkossági késztetés kényszeres, megváltozott tudatállapot, nem szabad akarattal tett. Csak zárójelben jelzem, hogy a „konzervatív katolikus egyház” is elfogadta a kutatások eredményeit, és változtatott az öngyilkosság megítélésén, ahogyan ez a temetési eljárásokban tükröződik.

A felmérés úgy állítja be, mintha szabad akarattal és emberhez méltó tett lenne az eutanázia választása. S ez elősegíti, hogy a szenvedéstől, kiszolgáltatottságtól, fájdalomtól főló ember kegyes halálnak tekintsen egy kényszerpályát. Ha valaki figyelemmel kíséri, mi történt Nyugat-Európában, különösképpen Hollandiában és Belgiumban, akkor kiderül a számára, hogyan terjed az életellenesség, akkor is, ha Hollandiában még mindig nem büntetendő, ha orvos, jogász és hozzátartozó, illetve a tiszta tudatú beteg döntése alapján történik a gyilkosság. De Hollandiában már a beteg gyermekeket a szülők, illetve gyám tudta nélkül halálra ítélték volna az orvos. Hát ez már nekik is sok volt, és ezt nem szavazták meg. A világsajtót bejárta annak az amerikai fiatalasszonynak az esete, akinek egy könnyelmű kijelentése miatt, amit egészségesen tett, a férje kívánságára orvosi segédlettel éhen és szomjan kellett hálnia, a szülei, testvérei tanúságtétele ellenére, hogy ők tudnak vele kommunikálni. A férj már együtt élt azzal, aki miatt élt az eutanázia jogával. Terry Scivioról évente megemlékeznek azóta is az életvédők.

De hiszen a cikk statisztikai adatokat közöl! Ez a realitás, mondhatja valaki. Igen, ez egy jelenségnek, a halál civilizációjának a manipulált magyarázata. Talán nem veszi észre a statisztika értelmezője, hogy az idősebbek, a sérültként élők, akiknek életében már több a szenvedés, baj és betegség, nem azt kívánják, hogy megöljék őket? Nem az úgynevezett kegyes halált, hanem a társadalom, a család, a barátok támogató, elfogadó magatartását várják? Képmutató az a társadalom, amely látványosan akadálymentesíti a közlekedést, de közben meg akar szabadulni azoktól az embertestvéreitől, akik csak segít-

séggel tudják venni a mindennapok akadályait. Képmutató magatartás, hogy likvidálni akarjuk a szerintünk már nem emberhez méltó, szenvedő életet. Aminek a látványát mi nem tudatosítjuk, nem akarjuk elviselni, s amelyre nem akarjuk pocsékolni jóléti erőforrásainkat.

Mintha manapság csak akkor szólalnának meg a pszichológia szakemberei, vagy akkor kapnának írói szólásjogot, ha az élet-, az ember-, a családellenes irányzatok ártalmatlanságát bizonyíthatnák. Mennyire manipulatív konzeptívnek, maradinak címkézni azokat, akik védik az életet a természetes fogantatástól a természetes halálig! Hogyan lehetséges, hogy évek óta a média „megható” történeteket közöl „mégis kinek az élete” stílusban a halálhoz való jogról? S nem híranyag, vagy csak elvétve, amikor a valódi szeretet őrzi meg a beteg, az idős ember személyes méltóságát. Lehet konzervatívnak címkézni, aki azt mondja, hogy az életet csak radikálisan lehet védeni, a természetes fogantatástól a természetes halálig. De nem lehet harcolni a háborús emberirtások és a halálos ítéletek ellen, s közben a védtelen, sérült, törekény életet presszionálni, hogy érezze magát tehernek, válassa a halált, mintsem hogy másokra, illetve a társadalomra szorult.

Harmincnyolc évet dolgoztam kórházban, betegek mellett, tapasztalatból és meggyőződésből állítom, hogy a beteg, idős ember számára fontos az a biztonság, hogy engem itt gyógyítani akarnak, és nem meggyilkolni. Már évekkel ezelőtt egy belgiumi utam során szembesültem azzal, hogy ott az emberek többsége nem pusztán olyan kártyát hord magánál, amely a vércsoportját adja tudtul baleset esetére, hanem egy rendelkezést is, hogy őt katolikus kórházba vigyék, ha az utcán rosszul lesz, s ennek oka, hogy nem akarja magát kegyes halállal meggyilkoltatni.

Kinek az érdeke állandóan újramelegíteni a túlnépesedési pánikot, amikor a szakemberek már demográfiai télről beszélnek - és nem a javak igazságos elosztására szólítani fel az egységeket és a társadalmat? Nagybetűs hírként közölni a korrupciós ügyeket, és nem gondolni végig, mi a következménye, ha emberi, gazdasági, társadalmi „haszon” valakinek a halála? Ha valaki már materialista értelemben nem „emberi erőforrás”, akkor le kell selejtezni? Kinek az érdeke a megfogant élet elpusztítása, manipulálása, a szelektív abortuszhoz való jog, lassanként már nemcsak a gyermek neme, hanem szemének színe szerint is? Kinek az érdeke azt sugallni, hogy az intelligensebb, a képzetesebb ember eutanáziapárti, csak a maradi és kevésbé iskolázott ellenzi azt? Kinek az érdeke úgy állítani be a dolgokat, mintha a fejlett, haladó Nyugaton ez jól szabályozva lenne, és nem az életellenesség gátszakadása következett volna be? Kinek az érdeke, hogy dönthessen életéről-haláláról, háborúról és fegyveres beavatkozásról? Kinek az érdeke, hogy az a tapasztalat, tudás, élet és világszemlélet, ami első látásra nem hasznos, de amely a betegséget, szenvedést is mint életjelenséget fogja fel, tűnjön el a pallettáról? Ki az, aki önző és buta naivsággal nem gondol a közmondásra: ma nekem, holnap neked?

Vajon nem arra lenne szüksége előregedő és megfoghatkozó népességünknek, hogy mindenáron és módon az élet tiszteletére neveljük magunkat és egymást? Hogy azt tanuljuk meg egymástól, hogyan lehet valaki békés és boldog minden élethelyzetben? Vajon nem arra lenne szükségünk, hogy a média az élet szolgálatába álljon, és ne az erőszakot, brutalitást, gyilkosságokat mutassa, ne a tévé- és internetjátékok képezzék ki a gyilkolásra és bosszúra a fiatalokat?

Kellenek a példaképek, hírt kell adni a mindennapok jóságáról, szépségéről, hűségéről. S akkor talán fel tudnánk fedezni azt is, hogy értelme van az élet küzdelmeinek, a sebzett, szenvedő életnek is. Igen, mindegyikünk boldog akar lenni, de ehhez szükséges, hogy elfogadjuk és megéljük: minden élet ajándék és gazdagság, és igen, életem, életünk értelme, hogy tudjuk, örök életünk van, Krisztusban, aki maga az élet útja és igazsága, boldogsága.

Tizenkét év óta rákos vagyok, áttéteim vannak. De hálás vagyok minden napért és percért, amit élhetek, és azért is, hogy tanulgatom méltósággal átélni a szenvedést. Igen, ehhez szükségem van a testvéreim, a környezetem, az orvosaim bátorítására. Köszönöm, hogy ők értékesnek tartják az életemet, fontosnak a tapasztalatomat, segítségemre vannak a mindennapokban. Emberek.

SZTRILICH ÁGNES

Kerékpárral a Niagara fölött

Egy nap egy George nevű férfi kifeszített egy kötelet a Niagara felett, és közölte a körülötte álló emberekkel, hogy végigmegy a kötélén

biciklivel. Az emberek felhördültek, de amint látták, hogy George valóban leveszi a gumikat a bringája kerekéről és a kötéltre állítja a szerkezetet, biztatni kezdték.

Ahogy haladt, az emberek egyre hangosabban kiabáltak - Gyerünk George! Hiszünk benned! Meg tudod csinálni, hiszünk benned!

George átért a túlpartra, majd visszafordult és az emberek üdvözlésétől

kísérve visszakerekedett. Az emberek éljeneztek, ünnepelték:

- Fantasztikus voltál, George, hittünk benned, tudtuk, hogy megcsinálod.

- Na, akkor ki ül fel a vázra, hogy átvigye? - kérdezte George.

Az emberek döbbsen, és haragosan húzódtak vissza.

- Senki sem bíz bennem? - kérdezte George - Hisz az előbb még mindannyian hittetek.

Ekkor a tömegből előlépett egy kislány, és azt mondta, ő felül a vázra, és átmegy George-dzsál. Az emberek felbőszültek erre, szidni kezdték George-ot, amiért egy gyerek életét kockáztatja. Ahogy azonban a bicikli a túlsó felé közeledett, elnémultak. A kerékpár a túlparton visszafordult, és ahogy közeledni kezdett, a néma csendet ismét az éljenzés, az üdvözlés váltotta fel.

- Fantasztikus vagy, George! Hittünk benned, és megcsináltad! Ekkor valaki megkérdezte a kislányt: - Hogyan volt annyi bátorságod, hogy felülj a vázra George elé?

- Úgy, hogy ez az ember az apám. És nem csak hiszek benne, hanem bízom is benne.

A Bibliában találkozhatunk az Úr biztatásával: ("... Ne félj, csak higgy" Márk 5,36) És ha hiszünk benne bátran rá bízhatjuk magunkat. Ne hagyjuk, hogy a félelem legyőzzön minket. Kapaszkodj erősen, az ő két karja elbír, nem hagy cserben, nem hagy magadra.

Utazó angyalok

Két utazó angyal megállt, hogy az éjszakát egy tehetős család házában töltsék el. A család udvariatlan volt, és megtagadta az angyaloktól, hogy a nagy ház vendégszobájában pihenjék ki magukat. Ehelyett egy picike helyet kaptak a hideg pincében. Amikor kinyújtóztak a kemény padlón, az idősebb angyal meglátott egy lyukat a falon és kijavította azt. Amikor a fiatalabb angyal kérdezte, miért, az idősebb angyal így felelt:

- "A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak."

A következő éjjelen mindketten egy nagyon szegény, de vendégszerető paraszt és felesége házában pihentek. Miután azok azt a kevés ételt is megosztották velük, amijük volt, átengedték az angyaloknak az ágyukat, ahol ők jól aludhattak. Amikor a következő napon a nap felkelt, az angyalok könnyek között találták a parasztot és a feleségét. Az egyetlen tehenük, akinek a teje az egyedüli bevételük volt, holtan feküdt a mezőn.

A fiatal angyal dühös lett és kérdezte az idősebbet, hogyan

hagyhatta, hogy ez megtörténjen. Az első embernek mindene megvolt, mégis segítettél neki, vádolta. A második családnak kevese volt, és hagytad, hogy elpusztuljon a tehenük.

"A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak," mondta ismét az idősebb angyal. Amikor a nagyház hideg pincéjében pihentünk, észrevettem, hogy a falon lévő lyukban arany van. Mivel a tulajdonos olyan mohó volt és nem akarta megosztani szerencsés sorsát, betapasztottam a falat, hogy ne találhassa meg. Amikor a utolsó éjszaka a paraszt ágyában aludtunk, jött a halál angyala, hogy elvigye a feleségét. Helyette odaadtam a tehenet.

"A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak."

Néha pontosan az a jó, ami történt csak a dolgok nem annak mutatkoznak, aminek kellene. Ha bízol, csupán arra kell hagynod, hogy minden eredménynek megvan az előnye. Amíg nem telik el egy kis idő, ezt nem veszed észre...

Néhány ember eljön az életünkbe, és gyorsan elmegy... Néhány ember barát lesz és marad egy kicsit... gyönyörű nyomot hátrahagyva a szívünkön...

Szösszenetek

A gubbiói farkas éneke

Milyen jó meglapulni ennek az embernek karjai közt.

Milyen jó idesimulni ösztövére testéhez.

Milyen jó lustán, kedveskedően nyalogatni a kezét meg az arcát.

Milyen jó hosszan belemélyedni szeretet-barna szemébe.

Milyen jó hallgatni szíve dobogását - meleg, mély, nyugodt szíve-dobogását.

Eddig nem értettem magamat.

Nem értettem, mi az az erő, az a kéjekre szomjas vad erő, ami űz, hajt az emberek ellen.

Most már tudom.

Azért harcoltam eddig mindenki ellen,

mert azt akartam, hogy legyőzzenek.

Azért szaggattam ízekre annyi embert,

mert azt vártam, hogy megszelídítsenek.

De a testük nem volt elég meleg ahhoz, hogy odabújjak mellé,

és a kezük nem volt elég szelíd ahhoz,

hogy megnyalogassam,

és a szemük nem volt elég tiszta ahhoz,

hogy megbabonázzon,

És a szívük nem volt elég nyugodt és mélydobogású,

hogy lecsendesítsen és álomba andalítson.

Megöltem őket,

mert nem voltak ilyenek, mint ez az ember.

Megöltem őket,

mert nem voltak elég nagyok ahhoz, hogy megalázkodjam előttük.

Tótfalusi István

Kis misszionáriusok a szigeten

Mi, hittanos gyerekek, már nagyon vártuk a szombatot, hogy indulhassunk a Kis-Balatonhoz.

Két buszt is megtöltöttünk annyian jelentkeztünk. Plébános bácsi és segítői gondosan megszervezték a programot, így egy percet sem unatkoztunk. "Élő társasjátékot" játszottunk a szigeten. Mi, gyerekek voltunk a „bábuk” és térkép, útjelző táblák, korongok segítségével jártuk missziós utunkat. Olykor el is tévedtünk, de így még izgalmasabb volt a játék! Minden csapatnak két város lakóit kellett megtérítenie, miközben változatos feladatokat hajtottunk végre: pantomim, puzzle, élethelyzetek, bibliai történetek megfejtésével. Természetesen a sport sem maradhatott ki a programok közül: fociztunk, kötelek húztunk, és gitáros éneket is tanulhattunk. Ebédünkről az édesanyák gondoskodtak: finom pincepörköltet készítettek nekünk és fánkot is kaptunk.

Köszönjük mindenkinek a segítséget, hogy egy felejthetetlen napot tölthettünk együtt!

A „Szent Tamás csapat” misszionáriusai

Támogatóink voltak: D-Back Kft, Jókai húsbolt, Katolikus Karitás, Önkéntes felajánlók. Köszönjük!

BETŰHÁLÓ A betűhálóban elrejtettünk hat szót. Keressétek meg és húzzátok ki őket! (Balról jobbra és jobbról balra is keressetek!) A megmaradó betűkből -ha a végéről visszafelé olvassátok-, egy kedves októberi szentünk neve kerekedik ki és az az írása, ami a lelki irodalom nélkülözhetetlen olvasmánya. Ki ő és mi a címe ennek a könyvnek?

Z	J	A	R	T	S	Á	V	Í	H	L	E
GY	Ó	GY	Í	T	Á	S	E	L	É	N	Ő
CS	A	L	Á	D	O	K	Z	É	R	E	T
T	N	E	Z	S	E	L	N	É	M	U	L
K	E	R	É	V	T	S	E	T	I	X	U
E	I	S	É	T	E	L	Ű	SZ	S	I	L

A hat szó: családok, gyógyítás, elnémul, születés, elhívás, testvérek

Játszani jó! Evolúciós játék

Megjelölünk 4, 5 evolúciós állomást, és annak megjelenítési módját. Pl.: tojás, csirke, hüllő, majom, szupermen. A játékosok elkezdik a játékot: mindenki tojásból indul. Ha valakivel találkozik, kő-papír-ollót játszanak, aki nyer, az eggyel fejlettebb szintre kerül. Az győz, aki leghamarabb végigjárja az evolúciós szinteket. Minden szintnél mással kell játszani, és csak az egy szinten levők küzdhetnek egymással.

VIDEÓ-AJÁNLÓ :

A Mennyországot választom c. film

A film az egyik legnépszerűbb szent, a Legyetek jók, ha tudtok-ból is ismert Néri Szent Fülöp életéről szól. A főhős Szent Ignáchoz indul, hogy az engedélyét kérje ahhoz, hogy Indiába mehessen misszionáriusként. Róma felé tartva azonban látva a sok kallódó, csellengő, szegény gyereket úgy dönt, hogy életét az ő sorsuk jobbá tételének szenteli.

<http://hu.gloria.tv/?media=454251>

Őrangyalok - személyi igazolvánnyal

Ugyan kit érdekelnek manapság az angyalok? A hírek főszereplője a gonosz. Tragédiákról, sikkasztásokról, átverésekről olvasunk, és folyamatosan szörnyülködünk, panaszkodunk, sóhajtozunk. Mintha nem is létezne az a másik, angyali mozgatóerő, amely biztat, gyógyít, segít. Általában csak később, néha évek, sőt évtizedek múltán döbbenünk rá, hogy életünknek egy bizonyos pillanatában - esetleg egy egész fejezetében - angyal állt mellettünk. Angyal, akinek emberi arca, ember hangja volt, illata, szokásai, bizonyára lakásukcsa, szemüvege és személyi igazolványa is volt. Mégis angyal volt. Őrangyal.

Autómentő angyalok

Már nem tudom, hova siettem, anynyi biztos, hogy eredménytelenül. Délután fél hatkor a Váci úton autóval a belváros felé... Mit is képzeltem? Hogy majd odaérek időre? Alig kormányoztam, csak sodródtam a négy-sávós úton.

Már vagy húsz éve élek vidéken, a fővárosi forgalom nem is igen érthető a számomra. Most is... mi ez? A négy-sávós út hirtelen hat-sávossá szélesedik alattam..., az én sávom jobbra hajlik, fejem fölött a tábláról bevillan a szöveg: Árpád hid. Árpád hid?! Hé, én a bel-városba igyekszem, sávot kell váltanom, bal-ra, balra, engedjenek...! Jaj, itt valami sáveltá-lasztó járdasziget húzódik! Már mindegy, átvágok rajta! Hosszú csusszanást éreztem, a nyakam nagyot rándult, valami koppant, az autó keresztbe fordult, végül megállt.

Kóválygó fejjel, remegő lábbal kiszálltam. Ott álltam a Váci út közepén, leg-nagyobb csúcsidőben, s körülöttem, mint valami érzéketlen gépezet, hömpölygött a forgalom. Rémülten láttam, hogy az autóm egy, a túloldalán két-arasznyi magas járdaszí-geten akadt fenn, ráadásul keresztben, mint valami sorompó. Bármelyik pillanatban belém rohanhat valaki! S ha jön egy rendőr?! A jo-gosítványom biztos, hogy elveszi... Mit csináljak?!

A pánik ott ólálkodott körülöttem. Dühösen gondoltam arra, hogy egyedül va-gyok. Felhívtam az Autóklubot, és remegve a segítségüket kértem. Valami autómentő teher-autóról beszéltek, amelynek csörlője van, s hogy kabé két óra múlva tudnak odaérni, és hogy mindez... Mondtak egy, a fele nyugdí-jamnak megfelelő összeget, annyiba kerül. Megköszöntem, és letettem a telefont.

Eszembe jutott, hogy imádkozni fogok. Ettől hirtelen megnyugodtam. Hogy is gondolhattam, hogy egyedül vagyok! Vele kell beszélnem, vele, személyesen! Behuny-tam a szemem, s így, kirekesztve a Váci út

porát, szelét, dübörgését, valami ilyesmit da-dogtam: „Uram, köszönöm, hogy hallasz en-gem. Köszönöm, hogy itt vagy velem most is, itt, az út közepén! Egyedül csak magamat okolhatom azért, ami történt. Köszönöm, hogy segítesz kijutnom ebből a lehetetlen helyzet-ből...”

Itt tartottam, amikor azt hallottam, hogy megáll mellettem egy nagyobb jármű. Kinyitottam a szemem. Egy különös, nyitott platójú teherkocsi állt ott. Egy autómentő teherautó! Csörlővel s mindennel, ami szüksé-ges!

Két jó arcú fiatalember szállt ki a vezetőülésből. Nem volt szárnyuk, munkaru-hát viseltek. Mondták, hogy véletlenül jártak arra. Egyikük benézett a kocsi alá, s me-gnyugtatt, hogy ott minden rendben, nem nyomódott meg a fenéklemez. A másik a kö-vetkező percekben kötéllel összekapcsolta a két autót. Várt, míg leáll a forgalom, és egyet-len piros lámpányi idő alatt levontatta a járdá-szigetről szegény kocsimat. Még egy bizton-ságos helyet is talált neki. Társával szóltak hozzám néhány bátorító, férfias szót. Aztán villámgyorsan beültek az autójukba, és ahogy jöttek, továbbrobogtak. Én meg ott álltam, és megrendülten bámultam utánuk. Évek teltek el azóta, de lélekben ott állok ma is, és nézem, ahogy eltűnnek a forgalomban.

Mit is tehetnék ehhez hozzá? Hiszen minden, ami történt, magáért beszél. Találkozhattam a segítségnyújtás angyalaival... Aki nem hiszi, járjon utána!

Döbrentey Ildikó

Ildikó

2008-ban a házasság hetére készül-ve derült ki, hogy éppen a negyvenedik házas-sági évfordulónkhoz közeledünk januárban szerelmemmel, gyermekeink szülőanyjával, alkotótárs feleségemmel. Alaposan végiggon-doltam első húsz évünk felemelően gyönyörű-séges és tragikusan keserves eseményeit. Fel-idéztem az összegyűlt megbántódásokból kirobbanó konfliktushelyzetek napokon át tartó, hajnalokba fulladó veszekedéseinek légkörét. Akkor az volt a kérdésünk, hogy miért nem lehet együtt élni veled. Erre a kér-désre a gyűlölködő vádaskodás bosszújaként előbb-utóbb a pazarló válás a válasz. A válás pedig az előlrol kezdés kilátástalanságával fenyeget. Szerencsénkre csak néhány tányér-tól váltunk meg, ösztönlényként viselkedve.

Ma már biztos vagyok abban, hogy nem hűlő

szerelmünk, istenhitünk, hívó barátaink és kisközösségeink óvó szeretete nélkül mi is pazarolhattunk volna.

A második húsz évünk visszatérő kérdése már okosabban hangzott: miért és hogyan érdemes együtt maradni? Szenvedélyes meg-beszéléseink a megegyezésre törekvés jegyében zajlottak. Az „érvet az érvre” vitáink le-tisztult eredménye a jutalmunk: a szinte na-ponkénti újakezdés lehetősége, a megszenve-dett tapasztalatainkat felhasználva. Észlé-nyünknek az ösztönlényünkkel való találkozá-sát már csak néhány poharunk bánta. (A pohár tartalmát azért sajnáltam.)

Ma már értem, hogy Ildikó mire gondolt akkoriban, mondván: a tisztázó meg-beszéléseket mindig a megbántottnak szüksé-ges kezdeményeznie. Az ehhez szükséges kegyelmi állapot pedig csak a megbocsátó szeretetből fakadhat.

Így érkezett el az első házasság hete rendezvény napja 2008 februárjában. A szere-lem nem múlik el! címmel izgattuk fel hitet-lenkedő hallgatóságunkat. Húszpercenként váltogattuk egymást az előadáson Ildikóval, hogy a férfi és a nő, a férj és a feleség, az anya és az apa természetesen különböző nézőpontja világosan kiderüljön. Arra igyekeztünk moti-válni közönségünket, hogy férfi és nő szövete-ségében a házastársi szerelem soha nem sülly-lyedhet a megszokottság szeretetének fakír-ágyára. Nem sejtettem, hogy negyven év után az én Ildikóm még mekkora meglepetésre képes!

Ma már felfogom, hogy egész férfiként és csak félemberként egy egész nővel, azaz egy másik félemberral szövetségben élve van szerencsém ezt a rövid, százévnvi földi utat járni. Éppen Ildikó kapcsolódott fogaske-rékszerűen az én húsz percem után, a már közösséggé ötvöződött közönségünk épülésé-re, amikor jegyzetelésre készülő kezem meg-állt a levegőben, hallván Ildikót „...és akkor, huszonegy évesen a Péter által sürgetett há-zassági esküre készülve elképzeltem öt fér-jemként, esetleg egy baleset után, kéz és láb nélkül. Vajon tudnám-e úgy, abban az állapo-tában is szerelmesen szolgálva szeretni? He-tekig vergődtem a választ keresve. Személyes döntésem eredményéről itt és most teszek bizonyosságot, Péterrel együtt pedig akkori döntéseink negyvenéves részerményeiről.”

A szám is tátva maradt! Negyven-éves házások vagyunk, és erről még soha nem beszéltünk! Ildikó erre huszonegy évesen gondolt! Én huszonnégy esztendősen a min-dennapi kenyér, a vállalt kötelezettségek telje-sítése és a testi kapcsolat ápolása szintjén, ösztön érzényként csak kapaszkodtam. Ez a férfi mivoltom. Ő, meghaladva ösztöneit, esztét, már akkor társaslényként is igényes volt gondolkodni kettőn jövőjéről. Ez az ő női mivolta. Számomra pedig az ő őrangyal mi-volta immár negyvenöt éve!

Levente Péter

GYORSNAPTÁR A KÖNNYEBB TERVEZHETŐSÉG VÉGETT

2013. OKTÓBER

Október 18.	Felnőtt katekézis, Kiss Szaléz terem
Október 23.	Egyházközségi kirándulás: Pécs, Máriagyűd, Siklós

NOVEMBER

November 5.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem
November 12.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem
November 15.	Felnőtt katekézis, Kiss Szaléz terem
November 16.	Ministránsok kirándulása, Pécs, Szt. Jakab hegy
November 19.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem
November 26.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem

DECEMBER

December 14.	Adventi kézműves műhely hittanosoknak
--------------	---------------------------------------

2014. JANUÁR

Január 17.	Felnőtt katekézis, Kiss Szaléz terem
Január 25.	Hittanosok csocsó- és ügyességi versenye, Hajnal Zénó terem

FEBRUÁR

Február 14.	Felnőtt katekézis, Kiss Szaléz terem
Február 22.	Ministránsok téli túrája

MÁRCIUS

Március 14.	Felnőtt katekézis, Kiss Szaléz terem
-------------	--------------------------------------

ÁPRILIS

Április 25.	Felnőtt katekézis, Kiss Szaléz terem
-------------	--------------------------------------

MÁJUS

Május 16.	Felnőtt katekézis
Május 17.	Tavaszi egyházközségi kirándulás
Május 24.	Hittanosok tavaszi kirándulása
Május 30.	Tábori szülői értekezlet a hittanosok szüleinek

JÚNIUS

Június 3.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem
Június 10.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem
Június 17.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem
Június 24.	Egyházközségi mozi, Kiss Szaléz terem

JÚLIUS

Július 14-19.	Hittanosok tábora Bogácson – leánytábor
Július 21-26.	Hittanosok tábora Bogácson – fiútábor

A naptár nem tartalmazza a közösségek találkozásainak időpontját, az ifjúsági alkalmakat.

J. H. Newman imádsága

Egy kicsivel több türelmet, hogy elviselhessem azokat, akikkel olyan nehéz együtt élnem. Egy kicsivel több állhatatosságot, hogy folytathassam kötelességeimet, melyek kívánságaimmal teljesen ellentétesek. Egy kicsivel több alázatosságot, hogy megmaradjak azon a helyen, ahová Isten állított, bár ez a hely nem vág egybe sem álmaimmal, sem terveimmel. Egy kicsivel több belátást, hogy az embereket olyannak vegyem, amilyenek, s nem amilyennek szeretném őket. Egy kicsivel több okosságot, hogy mások ügyeivel minél kevesebbet foglalkozzam, s magamat ne izgassam miattuk. Egy kicsivel több erőt, hogy türelmesen fogadjam azt az eseményt, amely éppen most megzavarta örömeimet. Egy kicsivel több kedvességet, hogy ne mutassam megbántottságomat. Egy kicsivel több önzetlenséget, hogy mások helyzetébe minél mélyebben beleélhessem magamat.

FERENCES VÉRTANÚK

Rómába került a Ferences Vértanúk ügye

P. Hajnal Zénó

O.F.M. ferences házfőnök 1945-ben a II. világháború utolsó szakaszában a Nagyatádról Gyékényes felé menekültek élére állt. A gyékényesi plébánián Martiacsevics Pál plébánosnál húzódtak meg egy éjszakára.

Másnap reggel felszólították őket a távozásra. Mivel nem volt hajlandó magukra hagyni a menekülteket, a helyszínen kivégezték. Földi maradványait a gyékényesi temetőben helyezték el, ma is ott található. Kitérítése a vértanúság vállalását jelentette.

2013. augusztus 31-én zárult a Pasaréti Ferences templomban a vértanúk boldoggá avatásának pere. 18.45 órakor az ünnepi vesperást Paskai László bíboros végezte, aki maga is a boldoggá avatási ügy egykori tanúja.

A több ezer oldalas peranyag a Vatikán Szenttéavatási Kongregáció elé került, ahol megkezdődik az eljárás utolsó szakasza. Bízunk benne, hogy Nagyatád városnak hamarosan boldoggá avatott ferences vértanúja lesz P. Hajnal Zénó O.F.M. személynében.

Imádkozunk, kérjük az Úr közbenjárását boldoggá avatásuk ügyében. Ferences testvéreink utat tapostak számunkra a XX. Század viharában, hogy nyomdokaikban eljussunk Krisztushoz.

Ferences Világi Rendiek, Nagyatád

Egy ateista istentagadó propaganda anyagból iratokat küldött egy hitben élő fiatalnak. Javasolta azok elolvasását, s kérte, adjon véleményét arról, hogy azok mennyivel értékesebbek és kiválóbbak a Bibliánál.

A fiatalember ezt válaszolta:
Ha ön valami jobbat tud a Hegyi Beszédnél; Szebb történetet ismer a tékozló fiú hazatérésénél; Meghatóbbat tud az irgalmas szamaritánus tetteinek leírásánál; Vagy erkölcsileg színvonalasabbat a Tízparancsolat rendelkezéseinél; Vigasztalóbbat a 23. zsoltár sorainál; Továbbá, ha tud valamit, ami az Isten szeretetét kinyilatkoztatja, az Ő kegyelmét az emberi szívhez megnyerőbben eljuttatja; Ha ismer valamit, ami az ember földi életét boldogabbá teheti, mint a Krisztus váltságáldának elfogadása; Ha ismerete van olyasvalamiről, ami biztosíték arra, hogy az örökkévalóságot a mennyországon kívül dicsőségesebben lehet eltölteni, akkor küldje el mindezeket nekem a lehető leggyorsabban.

(szerzője ismeretlen)

Pete Violetta

Ima odaadásért

Vízisielőből bűvárrá lenni

Urunk!

A régi polihisztorok helyett ma minden mellett elrohanó és semmibe bele nem bocsátkozó, elfoglalt unatkozóvá értünk. Mindenkit ismerünk, még sincs kit felhívjunk bajban vagy örömben. Mindent csinálunk, mégsem termelünk értéket, csak magunkat aprózzuk el a multitasking jelszava alatt. Mindenre vágyunk, de semmiért sem lelkesedünk. És megremít a gondolat: hozzákötni magunkat hűséggel egyhez ahelyett, hogy flörtölnénk a sokkal, legyen szó a másik nemről, vagy éppen Rólad, az Egy Istenről.

Megrettenünk gyermekeink tükrében, akik felnagyítják ezt a képet saját magunkról, de elfelejtjük, hogy a világ szabályait mi csorbítottuk ilyenre.

Uram, én is hajlamos vagyok csak fogyasztója, csak haszonélvezője lenni a kapcsolataimnak, vagy a rám bízott feladatoknak. Add, hogy merjek ennél mélyebbre menni! Add, hogy tudjak a barátságaiban viszonzást nem váró gesztusokat tenni, tudva, hogy ezek által épülnek igazán. Tudjak támogatni akkor is, amikor nem értek egyet a célokkal, amik felé törekszik az a másik, vagy amikor úgy érzem, én szorulnék igazán támogatásra. Tudjak meghallgatni ahelyett, hogy elítélnék, vagy tanácsot osztanék. Tudjak kísérni ahelyett, hogy vezetni próbálnék, vagy a maga útjára hagynám a barátaimat. Segíts odaadónak lenni, akkor is, amikor ez nekem kényelmetlen. Adónak lenni, amikor nekem sincsen.

Add, hogy érezzem a súlyát a munkának, amit rám bízál, úgy hogy azért nem bénulok belé. Úgy, hogy a felelősség ösztönözzön. Segíts a legtöbbet kihozni tőled kapott erősségeimből, és fordítsd jóra még a gyengeségeimet is.

És kérlek, Uram, hogy a közösségeim iránt is hadd tudjak elköteleződni. Merjek vállalni amennyit még el tudok hordozni, de tudjak visszautasítani akkor, amikor ez többet segít, mintha felelőtlenül vállalkozom. Adj bölcsességet az erőm és az időm felméréséhez, hogy terved szerint juthasson belőle azoknak, akiket rám bízál. Kérlek, hogy rohanások, frusztrálódás helyett had legyenek megérintő találkozásaim, odahallgató beszélgetéseim, tartalom a szavakban és a szavak mögött.

És főként kérlek arra, hogy téged se csak futó találkozásokban próbáljalak megismerni, hanem tudjam odaszánni az időt arra, hogy egyszerűen veled töltssem. Tudjak lenyugodni a nyüzsgésből és engedni Téged szólani. Segíts, hogy találjak mindig új utakat és szempontokat Igéd tanulmányozásában!

Köszönöm mindazokat, akik ebben példaképeim, segítségeim, társaim lehetnek!

Segíts vízisielőből bűvárrá lennem!

Ámen

Kitekinntő

A SAMÁRIAI FALU ELŐTT...

Lukács 9, 51-56

Uram Jézus, bejártuk a falut.
Megzörgettünk minden bezárt kaput.
Szállást kértünk, egyszerű nyughelyet.
De nem nyílt szív, nem nyílt ajtó Neked.
A szent város oly megvetett nekik,
Ki arra tart, azt be se engedik.
Pedig van hely. Szükség is lenne Rád.
Gyötrődik és vérzik minden család.
Csak pár órát ha tölthetnél velük,
Megváltozhatna egész életük.
Oly gögösek, Uram, az emberek!
Nem érdemlik, hogy tovább éljenek.
Ítéld, Uram, égesd meg e falut,
A sok bezárt házat, szívet, kaput.
Ahogy egykor Illés cselekedett,
Kérünk Uram, kérünk égi tüzet!

- Nem tudjátok, sértődött emberek,
Minémű lélek van tibennetek.
Küldetésteket félreértitek,
Idő előtt kérvén ítéletet.
Az idők végén lesz ítélet is.
Megrázza az eget is, földet is.
De ez a kor: kegyelem napja ez.
Nem tűzfolyam, élő víz ömledez.
Nem kényszer ez. Kegyelmes zörgetés.
Kereszthordozó, égi küldetés.
Uratok földre azért érkezett,
Hogy megkeresse, ami elveszett.

Győri József

**Te mindig bennem élsz,
még ha nem is tudok
róla.**

**Te akkor is velem voltál,
amikor megfeledkeztem
rólad.**

**Szívemnek szívében rejtőztél,
de máshol kerestelek.**

**Még ha távol maradok is Tőled, Te mégis
vársz rám.**

**És egyszer eljön a nap, mikor így szólhatok
hozzád:**

Föltámadt Krisztus! Te vagy az életem!

Krisztus, hozzád tartozom;

Krisztus a Tiéd vagyok.

(Roger testvér)

Szent István és a táltosok

A boldogult szocializmusban költő barátom írt egy kis tanulmányt Csokonai valamely versészetileleményéről, amit addig senki nem vett észre. Munka mellett dolgozó ember lévén kicsúszott a Csokonai-évből. Vissza is adták kiváló művét a szerkesztők, mert addigra már megkezdődött a Dózsa, vagy Radnóti év – már nem emlékszem, hogy éppen melyik következett. Most így vagyok Szent Istvánnal: éppen mennybevételének ünnepén jutott eszembe valami, amiről ritkán beszélünk. Róla szólván általában az jut eszébe különféle elfogultságú polgártársainknak, hogy szerintük mi lett volna akkor a teendő – a la Lenin – megfélemlítve arról, hogy egyáltalán mit lehetett tenni?

Némelyek említik az ún. geopolitikai helyzetet. Így, elkésve, szabad szóba hozni édesapját, Gézát is, aki megalapozta ezt a tudományt. Földabroszt talán nem terítették az esztergomi palota ebédlőasztalára, anélkül is tudta a nagyfejedelem és a vezérkara, hogy délen mennyire hatalmas Bizánc, Nyugaton pedig éppen összeszedi magát a német. Keleten örökké készül valami: a besenyők hátát valahol messze már döfködik az arabok meg a kunok. Északon a lengyel-szarmaták pillanatnyilag ugyancsak az államalapítással vannak elfoglalva. Róma, a pápa államocskája, távol van, és katonailag jelentéktelen, tehát alkalmas barát, ám a dél-nyugati küszöbön egyre izmosodik Velence. Hódítja Dalmáciát és a Földközi tenger egész keleti medencéjét.

Az ország tehát a szó szoros értelmében harapófogóba került. Helyzete hasonlított a maira. De térjünk vissza az ezer év előtti állapotokhoz. A kor szokása szerint Géza és István házasságokkal is igyekezett megeremteni a külbiztonságot. A német császári házból jött Gizella István feleségének, és egy bizánci hercegnő lett Imre hitvese. Nevét sajnos nem tudjuk, de az ő hölgyisére számára épült a veszprémi kolostor, aminek alapító oklevele fennmaradt. István egyik húga vagy nővére: Ilona? pedig az éppen dinasztia-alapításban sántikáló velencei dózse, Orseolo Ottó felesége lett. Ebből a házasságból született Péter, Szent István utóda.

Belpolitikai helyzet nem volt, mert állam sem létezett: az egyes törzsfőnökök szuverén uralkodókként vezették tartományukat. Még önálló kül- és katonapolitikát is folytattak. Lásd: kalandozások. Szép sorban föl is lázadtak István ellen: Koppány, Thonuzóba, Ajtony, Gyula. A keleten, mondjuk ki: uralkodó Abákat ismét házasságpolitikával békítették meg – így került a családba Aba Sámuel. A többivel ki-ki mérközéseket kényszerült vívni a király.

Mi lehetett ennek az oka?

A választ két forrás adja meg. Az egyik Biborbanszületett Konstantin, aki Bulcsú és Tormás hercegek látogatása után jegyezte föl A Birodalom kormányzása c. művében, hogy „... abban az időben nem türköknek mondták őket, hanem valamilyen okból szárvartú ászfalúnak nevezték. A türkök hét törzsből állottak, de sem saját, sem idegen fejedelem felettük soha nem volt, hanem valamiféle vajdák voltak közöttük, akik közül az első vajda volt az előbb említett Levedi.” A vajda – eredetileg talán a török boylából – hadvezért jelent. Tehát csak nép volt a szavárd-magyar állam nélkül! Az első fejedelemnek, uralkodónak Álmost tekinthetjük. Anonymus írja: „a hét férfiú szabad akarattal és egyetértéssel vezérül és parancsolóul választotta magának, sőt fiai fiainak is a végső nemzedékig Álmost, Ügyek

fiát, és azokat, akik az ő nemzetségéből származnak.” A hét törzs vezetője vérszerződéssel pecsételte meg az egyezséget. Ezt szegték meg a lázadók, akik nem kívánták maguk fölött a központi hatalmat: egyszerűen nem voltak hozzászokva. Hiányzott szívükből a monarchikus hagyomány...

Ennek második bizonyítéka Juliánusz barát úti beszámolója 1236-ból. A jelentésből tudjuk, hogy a Volga vidékén, valószínűleg az Ural magasságában találkozott IV. Béla követe a helyben maradt szabir-magyarokkal és kifogástalanul szót értett velük. Azok nagy szeretettel fogadták, „házzról-házra, faluról-falura vitték.” Arról azonban egy hang sincs, hogy fejedelmüknek is bemutatták volna! Miért nem vitték el hozzá a páratlan vendéget?! Valószínűleg azért nem, mert nem létezett ilyen rangú ember! Ha igen, akkor legalább annyit említett volna Juliánusz, hogy a fenség éppen beteg volt, meghalt, vagy külszágban járt!

A népvándorlás sodrába került magyarok előbb-utóbb kénytelen voltak államot szervezni. Akik viszont ettől az áramlattól északra visszamaradtak, azok nem. Őket csak a tatárok látogatták meg. Első – nyilván kisebb támadásukat még visszaverték – de nemsokára következett az igazi... Ebben a harcban az egyes csatárok, vagy a kisebb csoportok vitézsége a mongolok ropant fegyelmézzel töményeivel szemben hajtófát sem ért.

Ám a Dzsingisz által meghonosított rendkívüli hadmorál önmagában meddő maradt: szellemi támasz nélkül egy-kettőre összeomlott az óriási birodalom. Ezt nem tudják az újkoppányisták meg a neosámánisták.

Szent István tudta, hiszen ismerte. A sámánizmus – nálunk táltoshit – szinte észrevehetetlen vallás, ezért nem ad szellemi köteleket a társadalomnak. Juliánusz annakidején észre sem vette: „...Pogányok. Istenről semmi fogalmuk sincs, de bálványokat sem imádnak, hanem úgy élnek, mint a vadállatok.” –

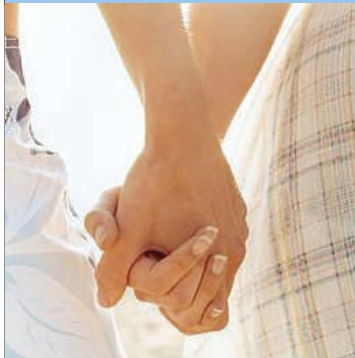
Jelentette a szabir-magyarokról. Fölületességének oka talán az, hogy a sámánizmusnak nincs se dogmatikája, se közösségi hitélete. A táltos – aki annak született, s ezt vállalta! – tartja a kapcsolatot a földöntúli erővel. A többiek akkor keresik föl az áldozati tyúkkal, ha betegség, vagy más testi-lelki szükség gyötri őket. Rendszeres istentisztelet, népi istenkapcsolat, templom nincs, mint a világvallásokban mindenütt. Ezért írhattott ki versenytárgyalást a föltehetően sámánista kazárok királya a muszlim, zsidó és keresztény papok között!

Dzsingisz „hatalma misztikus alapjait éppen a dogmatikailag legkevésbé kialakult sámánizmusba vetette, amely nem kívánt széles körben terjeszkedni – nem is tudott, hiszen a táltosság tanulhatatlan, a táltost az Ég választja! Cz. G. – ezért nem is bírta a versenyt más, Ázsiában és Európában uralkodó vallásokkal.” Írja a nagy orosz bölcselő, Ny. Sz. Trubeckoj Dzsingisz kán hagyatéka c. könyvében. Így folytatja: „Lélektanilag lehetetlen volt áttérni az iszlámról, a buddhizmusról, vagy a kereszténységre a sámánizmusra. Viszont fordítva, ha egy vallásos érzelmű sámánista találkozott más vallásokkal, könnyen meggyőződhetett ezek felsőbbrendűségéről.”

Szent István fél lábbal még ebben a teljes szellemi igénytelenséget is megengedő hitvilágban nőtt föl, aminek szép gondolatai megmaradtak és a kereszténységgel összevegyülve maig élnek meséinkben, dalainkban, népszokásainkban, ámde sehol nem volt képes a társadalom lelki kötőanyagává válni. A nagy király szívvel-lélekkel hitt Jézus Krisztusban; tudta, hogy nélküle elveszünk. Még reálpolitikai értelemben is: a társadalom egyedeire hull, ahogy a szabir-magyarok, a mongolok meg a barbár – miként annak világszerte tanúi vagyunk.

Czakó Gábor

Dr. Pálhegyi Ferenc: Párkeresők hét arany szabálya

• Nem a házasság teszi boldoggá az embert, hanem az Istennel való közösség. Ezért nem az a legfontosabb kérdés, hogy van-e (lesz-e) párod, hanem az, hogy ki a te Istened: magad alkottad-e. Őt kívánságaid szerint, képzeleted és gondolataid segítségével, vagy a Bibliában magát kijelentő, valódi, élő Isten az, akinek a kezébe teszed az életedet, beleértve a házasságkötésed ügyét is.

• Isten a házasságodat is arra akarja használni, amire a házasságodtól függetlenül is az életedet: hogy az Ő hatalmát és szeretetét megismerjék az emberek. Ezért olyan társra kell találnod, akivel a közös életetek Isten dicsőségét és szeretetét tükrözi: készek és képesek vagytok egymás iránti önfeláldozásra, hűségre, megbocsátásra, és folytonos megújulásra a szeretetben. Ilyen kapcsolat kizárólag olyan emberrel lehetséges, aki ugyanúgy Isten megváltott gyermeke, és az

Úrnak szentelt életre ugyanúgy törekszik, mint te magad.

• A társkeresésben ne használj semmilyen „kegyes” módszert, de használd józan, Isten ígéje és Szentlelke által irányított ítélőképessségedet és megújult gondolkodásodat.

• Készülj fel arra, hogy a párod is ember, vagyis nem tökéletes. Állj ellen a „csótlás” és a projekció torzításainak.

• Csak olyan emberrel köss házasságot, aki testileg is vonzó számodra. Ismerd meg jól a gondolkodását, életszemléletét, értékrendjét is, és vizsgáld meg, harmonizál-e a tiédde.

• Légy tudatában annak, hogy döntésseddel sok mindenről lemondasz: az összes többi nőről illetve férfiról, önállóságodról, személyes szabadságodról.

• Légy tudatában annak is, hogy döntésed egész éltedre érvényes!

EGY KÖZÜLÜNK

Egymillióan már kiálltak az emberi élet védelméért

Nagy pillanat Európa életében és történelmi siker Magyarországon: Európában egymillió ember nevét és aláírását adva kiállt egy közös érték, az emberi élet védelme és tisztelete mellett. Magyarország a nemzeti minimum több mint háromszorosát gyűjtötte össze.

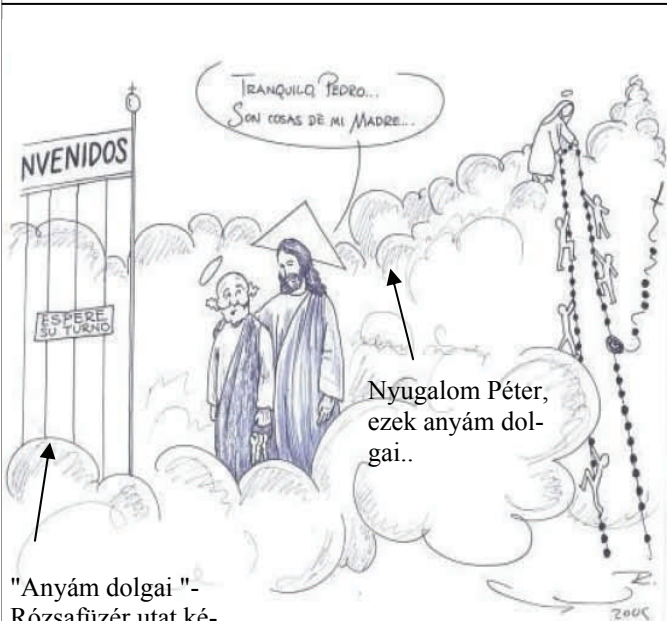
Valamennyi alapvető emberi jog azon alapul, hogy minden ember megismételhetetlen, pótolhatatlan értéket képvisel, ezért az emberi életet már a fogantatásától kezdve védelmezni és tisztelni kell – fogalmaz Frivaldszky Edit, a polgári kezdeményezés magyarországi képviselője.

Az Egy közülünk Európai Polgári Kezdeményezés azt a kérést fogalmazta meg az Európai Unió jogalkotói felé, hogy az EU ne támogasson anyagilag megfogant emberi életek, embriók elpusztításával járó kísérleteket. Több, mint egymillió európai állampolgár fejezte ki eddig egyetértését ezzel a gondolattal.

Magyarország a nemzeti minimum több mint háromszorosát gyűjtötte össze, így az Egy Közülünk messze a legsikeresebb Európai Polgári Kezdeményezés lett hazánkban az eddig indított kezdeményezések közül.

Az aláírásgyűjtés október végéig nyitva áll minden uniós szavazópolgár előtt, minden magyar ember részese lehet ennek a közös európai sikernek.

Az aláírás lehetőségeiről a www.egykozulunk.hu oldal ad tájékoztatást.

"Anyám dolgai" - Rózsafüzér utat készít a mennybe

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapiakhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére! Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmességhez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életben, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatokat! Őrizd meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk! Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk. Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen - szavakkal vagy szavak nélkül - egy kis jószágot közvetíthessek!

Őrizd meg az élet elszalasztásának félelmétől!

Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!

Taníts meg a kis lépések művészetére!

(ismeretlen)

Ne engedjük céltáblává válni! Piszkálás, zaklatás, bántalmazás a gyerekek között

Az elmúlt években elég gyakran megfordultam teljesen átlagosnak tekinthető kiskamaszok között. Megdöbbenve tapasztaltam, hogy mennyire elharapódzott közöttük a verbális agresszió: a másik zaklatása, az értelmetlen és sokszor okatlan bántás, kipécézés, zsarnokoskodás.

A jelenséget a pszichológusok bullyingnek vagy mobbingnak nevezik. (A bully szó verekedő, erőszakoskodó embert, a mob pedig csöcseléket jelent angolul.) Mi mindent értenek ezen a kifejezésen? Szekálást, piszkálást, csúfolást, cikizést, kipécézést, megálázást, kiközösítést, pletykálkodást, rágalmazást, megfélemlítést, zsarolást, bántalmazást - vagyis mindenféle pszichoterort, amelyet egy adott csoport ugyanazon személlyel szemben hosszabb időn keresztül érvényesít.

Kiközösítés és cyberbullying

A kiközösítés klasszikus formája már az óvodában is megjelenik, de az általános iskolában a harmadik-negyedik osztálytól kezd erősödni, majd felsőben, illetve a középiskolában teljesebben ki. A piszkálás elszenvedője általában eltér az őt körülvevő közegetől, például kinézetében, értelmi képességeiben, viselkedésében, vallásában, szociális státusában stb. Sok esetben azonban teljesen átlagos gyerekek - különösebb „stigma” nélkül is - áldozataul esnek a hántásoknak, sőt a korábban „menőnek” tartott diákok is egyik napról a másikra az iskolai ranglétrájára aljára kerülhetnek.

A gyerekek először csak heccelnek, élcelődnek, kitolnak a másikkal. Kezdetben ezeken a poénokon még nevet mindenki. Azonban a kiötlőik a sikereken felbuzdulva egyre durvább és sértőbb ötletekkel állnak elő, mert vágyanak a többség elismerésére - és egyben félnek attól, hogy előbb-utóbb ők kerülnek az áldozat szerepkörébe. Ezzel máris kialakul egyfajta csapatszellem és egy viszonylagos hierarchia közöttük, általában egy fővezérrel és a követőkkel, akik így biztonságban és közösségben érzik magukat.

A zaklatás virtuálisan is történhet. A tinédzser korosztályban az agresszió megnyilvánulásának az egyik legújabb (és legnehezebben ellenőrizhető) formája az úgynevezett cyberbullying, a legnépszerűbb közösségi portálokra küldött sértő üzenetekkel, gyalázkodó hozzászólásokkal, pletyka terjesztésével, bizalmas vagy hamis információk megosztásával, kompromittáló képek készítésével és közzétételével zajlik.

Mit tehetünk szülőként?

Sajnos nem mindig derül ki, ha egy gyermek folyamatos megaláztatást szenved. Ő maga is annyira szégyelli, hogy sem a szülei, sem a tanárainak nem meri elmondani. Egyrészt tart a csoport retorziójától, másrészt a felnőttek reakciójától is. Vannak azonban árulkodó jelek, amelyekre érdemes odafigyelni. Ilyen például, ha folyamatosan „elveszti” a dolgait - valójában

elveszik vagy kizsárolják a pénzét, értékeit. Iskolából hazatérve rendszeresen rendezetlen, vagy hiányos a ruházata, megrongálódott a felszerelése, gyakran furcsa sérüléseket szenved. Elmaradoznak, vagy egyáltalán nincsenek barátai. Romlik az iskolai teljesítménye, levertté válik, pszichoszomatikus tüneteket produkál.

Hogyan segíthetünk ilyen esetekben?

1. Azonosítsuk a problémát!

A bullying sokkal gyakrabban fordul elő, mint gondolnánk. Szinte biztosra vehetjük, hogy gyermekünk is átesik hasonló élményeken, csak az nem mindegy, hogy ennek mekkora a mértéke. Ha gyanút fogunk, hogy valakiktől szenved, ha utal rá, vagy nyíltan jelzi, mindenképpen vegyük komolyan. Először is beszéljünk el vele, és derítsük ki, hogy mi történik valójában. Ha van rá lehetőségünk, kérdezzünk meg másokat is a konkrét esetekről.

Előfordulhat, hogy a gyerekünknek is van szerepe az eseményekben: olyasmiről is csúfolhatják, amin tényleg változtatnia kellene. Lehet, hogy erőszakos, neveletlen, önző, magatartási vagy higiénés problémái vannak, és ezt nem tolerálják a többiek. Segítsünk neki a változásban, hogy ne az idegen közeg tanítsa meg rá kemény leckével!

Tudnunk kell azt is, hogy minden közösségnek megvannak a maga normái. Ha ezektől bárki eltér, azt a csoport szankcionálni fogja. Ez természetes jelenség, a szocializációs folyamat része, még nem feltétlenül tekinthető bullyingnak. De azzá válhat.

Vannak olyan tipikus viselkedésminták, amelyek eleve provokációt hordoznak magukban. Például ha egy tinilány túl kihívó képeket tölt fel magáról az interneten, vagy ha szélsőséges divatirányzatot követ egy kamasz fiú, számíthat rá, hogy kiteszi magát a többiek zaklatásának. Természetesen a társadalmi normáktól való eltérés kezelésének nem a bántalmazás a megoldása, a terrorizálás minden esetben elítélendő.

2. Nem benne van a hiba!

Gyakran olyan adottság miatt piszkálnak valakit, amelyről nem tehet, amolyan „ha van sapka, azért, ha nincs sapka, azért” típusú a végzés. Tehát az ok nem a bántalmazottban, hanem a bántóban van. Ez nagy különbség, amit meg kell értetnünk a gyermekünkkel. Ha ostoba, rosszindulatú emberek céltáblájává válik, arról nem ő tehet!

3. Kérjen segítséget felnőttől!

A legfontosabb, hogy megbízzon egy erősebb személyben, akivel megoszthatja a problémáját. Ez nem árulkodás, bénaság vagy megfutamodás, hiszen ahhoz kell igazán bátorság, hogy merjen ellenállni. A kipécézett egyén ritkán tud megbirkózni egyedül a csoportnyomással, segítségre, támogatásra, közösségre van szüksége. Nagyon fontos a nyilvánosság, mert az elhallgatás, a néma jóváhagyás erősíti, bizonyos módon igazolja és bátorítja az elkövetőt, mivel így a tettének nincs következménye. Amit tesz, azt nemcsak hogy elfogadhatónak, hanem egyenesen jogosnak is gondolja.

4. Rángassuk ki az áldozat szerepköréből!

Gyermekeknek tudnia kell, hogy nem ő az egyetlen, akivel ilyesmi megyik, még elismert, tehetséges felnőttekkel is előfordult. Nem azért történik vele mindez, mert ő nem szerethető, alsóbbrendű, vagy vesztes típus, hanem mert azt szeretnék az elkövetők, hogy azzá váljon.

5. Ne vegye fel a kesztyűt!

A zaklatást még az elején a legkönnyebben leállítani azzal, ha a tinédzser figyelemre sem méltatja a bántalmazót, és nem hajlandó felvenni a kesztyűt. Nem kell minden piszkálást észrevenni, nem kell mindenre reagálni. Sokszor ez sokkal nehezebb, mintha visszavágná, de a zaklatók abból nyernek erőt, ha látják, hogy a kiszemelt áldozatuk szenved, küzdeni próbál. Ha a bántalmazó nem kap megerősítést, egy idő után rá fog unni, és más préda után néz.

6. Tanuljon önuralmat!

Bátorítsuk gyermekünket arra, hogy ne mutassa ki ellenséges közegben az érzelmeit. Mindenkinek rosszullesik, ha kikezdi, de pontosan erre hajtanak azok, akik fenyegetnek. Ha látják, hogy célt érnek, azzal teret engedünk nekik. Humorral, poénal, egy frappáns válasszal kiközösíthető a sértegető, és ezzel az egész helyzet komolysága megsemmisíthető.

7. Kerülje az erőszakot!

Ha erőszakkal válaszolunk, az csak olaj a tűzre. Sokszor nem lehet tudni, hogy éppen nem ez-e a célja a zaklatónak. Egy verekedésből nehéz tisztán kikerülni.

8. Irányítsuk a figyelmét pozitív dolgokra!

Keressünk közösen olyan elfoglaltságot, amelyben ügyes vagy sikeres lehet a gyerekünk. Biztosítsunk kellemes élményeket számára, amelyek a pozitív dolgokra irányítják a figyelmét. Próbáljon ki olyasmit, amihez kedvet érez, és amiből töltekezhet. Közben sokszor dicsérjük, bátorítsuk, fejezzük ki a szeretetünket!

9. Keressünk más társaságot, barátokat!

Próbáljunk meg új gyerektársaságot keresni számára, tanuljon valami újat, járjon el egy tanfolyamra, egy új sportegyesületbe, vigyük el önkéntes munkára nehezebb sorsú gyerekek közé vagy állatmenhelyre. Tárgyunk a világképén, hogy van az iskolán vagy az interneten kívül is élet, vannak még jó helyek, jó emberek, akit nem is ismer. Segítsük, hogy új barátokat találjon, lássa, hogy van választási lehetősége. Próbáljon meg az iskolában is nyitni mások felé, mert a magányos gyerek a legvonzóbb célpontja az erőszaknak.

10. Semmi sem tart örökké!

Mondjuk el gyermekünknek, hogy ennek is vége lesz egyszer. Ha megtanul ügyesen kiállni önmagáért, érett személyiségű felnőtt lesz belőle. Inkább vállalja a népszerűtlenséget, de ne sodródjon a csapatszellemmel, ne csatlakozzon a gonoszokhoz sem félelemből, sem kényelemből! Ezáltal olyan tartása, kiállása lesz, amely fel fogja szabaddítani a rettegés alól. És ahol nincs félelem, ott nincs felette emberi hatalom.

+1 Istent is meghurcolták az emberek

Végezetül mesélhetünk arról is, hogy az emberek mire voltak képesek még Istennel szemben is. Jézust virágvasárnapi királynak kiáltották ki, egy héttel később mégis keresztre feszítették. Jézus nem tulajdonított nagy jelentőséget sem az emberek csodálatának, sem az emberek gyűlöletének, mert ő nem az emberek megítélésétől függött, kizárólag az Atyától. Ez adott számára józanságot, akár imádatlalt, akár megvetéssel fordultak hozzá az emberek. És miért könyörgött Jézus a kereszten? „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Szél Brigitta

Családi kuckó

Csak egészség legyen?

A bálványozott egészség nem ad választ a valóban fontos kérdésekre, nem ad iránymutatást a hogyan továbbra.

Volt egyszer egy aranyzőke kislány, aki nagyon szeretett élni. Kétéves elmúlt, amikor a szülei elvitték egy sírkertbe, hogy ott együtt imádkozzanak. Tetszett neki a sok virág, elbűvölték a mécsesek, koszorúk, kövek. Olyannyira, hogy odaszaladt az egyik kőszírra, és táncolni kezdett rajta. Hát szabad ezt? Azt már le se merem írni, hogy közben mit énekelt. De azt, hogy mi mindent tanultam tőle, megkísérlem.

Amikor még csak vártam ezt a kislányt, unos-untalan megkaptam a szokásos jókívánságot: „Csak egészséges legyen!” Nemcsak ismerőstől, hanem az utcai virágárustól, bolti eladótól, ismeretlen járókelőtől is. Rendkívül idegesített. Talán azért, mert sértőnek éreztem: hiszen makkegészséges és fiatal vagyok, a mi családukból sosem volt divat a betegségesdi! Az valami úri passzió, ami csak a szerencsétlen emberek hobbija lehet, na ne keverjék már ebbe bele a gyereket! Még szép, hogy egészséges lesz! - gondoltam.

Felfelé a jéghegyen

Aztán nem egészen úgy alakult, ahogy vártuk. Olyan súlyos és komplex fejlődési rendellenességgel született, hogy örülhettünk, ha több szívűtét után életben marad. Csak lassan fogtam föl, hogy valójában mi történik velünk. Azt, hogy beteg, és azt, hogy ez mivel jár. Másfél napon el kellett válnunk, másik intézménybe került, intenzív osztályra, bejárás csak megadott időpontokban. Azon az éjszakán - mikor végre leragadt a szemem - álmot láttam. Köves-hegyes tájon jártam, ahol hideg van, minden fagyos és havas. Az ég szürke, de tiszta, csipős szél sítit az arcomba. Egy vezető mutatja az utat: fölfelé, a szédítően magas hegynek kell menni - azt azonban csupa jég borítja. Látom, hogy amit mond, lehetetlen, hiszen a jég csúszik, a hegy pedig meredek. Mégis menni kell. És ahogy nekivágok, legnagyobb meglepetésemre lehet rajta fölfelé haladni. Iszonyú nehezen, kínlódva, fázva, lépésről lépésre - de lehet.

Még sok idő kellett, míg megértettem ezt

az álmot. Kislányunk életveszélyben volt, és maradt még másfél évig. A legelviselhetetlenebb az volt, hogy pont azokban a percekben, órákban, napokban nem lehettem vele, amikor a legnagyobb szüksége volt rám. Anyából hirtelen beteglátogatóvá kellett válnom, akinek a kórházi rutint és protokollt helyezik a szívére a kisbabája helyett. Sokszor az örület határán remegtem az életéért - de már rég nem akartam, hogy egészséges legyen. Teljesen mindegy volt, hogy milyen. Csak szeretni akartam őt: érinteni, táplálni, kísérni, jelen lenni mellette. Azonban ezt sem engedték: mert „első az egészsége”.

„Csak egészség legyen, a többi nem számít” - mondogatjuk, halljuk, éljük ezt mi is öntudatlanul. Mert a mi civilizációnkban tényleg nem számít más. Csak az a kérdés, hogy ez az út hová vezet. Hiszen innen csak egyetlen logikus lépés az, hogy a szenvedést - és ezzel együtt a szenvedőket is - kiiktatjuk az életünkből. Logikus, hogy a kismamának ajánlják a különböző szűrővizsgálatok elvégzését, és elvárják a beteggyanús magzatok elvetését. Logikus, hogy a kórházi ellátásban - beleértve a kezelést, a gyógyítást és a szülést is - kizárólag a testről vesznek tudomást. Az is logikus, hogy kötelező - legalább külsőleg - fiatalnak maradni, és érthető, ha a súlyos bete-

gek előtt össze-vissza hazudozunk, hogy ezzel „segítsünk” nekik. Azon meg már végképp nem tudunk csodálkozni, hogy a halálba nem a szeretteink kísérnek, hanem a gépek és egy méltatlan környezet. De lehet hiteles egy olyan kultúra, amely minden földi jót ki tud termelni, csak az élet és az elmúlás kérdéseivel nem tud mit kezdeni?

Értünk, nem ellenünk

Emlékszem egy négygyermekes édesanyára, aki sok szenvedés után elveszítette a kislányát. Hallotta a külvilág hangjait, miszerint jobb lett volna, ha meg sem szüli - és az ehhez hasonló raciónalis véleményeket. Teljesen magába zuhant, kicsúszott a lába alól a talaj, és még hosszú évekig nem találta sem a helyét, sem önmagát. Aztán a gyógyulás útján az a gondolat indította el, hogy

kezdte az elveszített gyermekét nem a sajátjaként, hanem Isten gyermekeként szemlélni. Ő nyilatkozta később, hogy - bár ez kívül esik a racionalitáson - a történetek által nem kevesebb, hanem több lett.

A szenvedés és a szeretet, a betegség és a kegyelem nem egymás ellentétei, sőt. Mindaz, amitől félünk, amit jobb szeretnénk, ha nem is létezne, értünk van! Még a halál is. Mennyi megvilágosodás tud születni a nehézségekben! A halálos ágynak hány és hány csodája volt már! Milyen sokan vannak, akik ott tudtak megtenni egy olyan lépést, amely többet ért, mint az egész addigi életük! Kimondani egy bocsánatkérést, feloldozni, megbocsátani, beismerni. Pedig ott volt rá sok-sok jó egészségben eltöltött év - akkor valamiért mégsem sikerült...

A megpróbáltatásaink során megértettem, hogy Isten több, hatalmasabb a fájdalomnál, a gyötrellemnél, és a sötétben még erősebben ragyog át a fénye. És nincs olyan, hogy valmiről nem tud, mi sem véletlenül kaptuk a kislányunkat. Ő nem „szórakozik” velünk. Tudtam, éreztem, hogy áldottak vagyunk - és ha mi azok vagyunk, biztos, hogy a gyermekünk is az. Hiszem, hogy az ő életébe is áldást fog hozni az, amin keresztül kellett és kell még mennie, mert Isten minden traumát a javunkra tud fordítani. Nagyobb az orvostudománynál, de nagyobb a pszichológiánál is! Még ha most nem látom is, hogy miként, milyen úton-módon történhet meg ez, tudom, hogy úgy lesz.

Én például sokkal jobb, odaadóbb anya lettem azáltal, hogy sokszor egészen közeljött hozzánk a halál. Mert közben megtanultam értékelni az életet, hálát adni minden ajándékba kapott napért, örömmel kelni éjszakánként, amikor szükség volt rám, és megértettem, hogy semmi sem fontos, csak az, hogy mennyire szeretek.

Az élet valódi értéke ugyanis nem az egészség, hanem maga az élet. Az egészségé pedig nem maga az egészség, hanem az, hogy mire használjuk, mit kezdünk vele - végső soron az, hogy mit kezdünk az idővel, amely adatott számunkra. A halálunkig. Mert az az egy biztos, hogy előbb vagy utóbb muszáj lesz szembenézni a realitással: a bálványozott egészség nem ad választ a valóban fontos kérdésekre, nem ad iránymutatást a hogyan továbbra, hanem egész egyszerűen elhagy. Mégis: lehet a jégen fölfelé haladni - és szabad a síron táncolni.

Széli-Rózsa Szilvia

„Isten nem fogja megkérdezni, milyen autón jártatok,
csak azt, hogy felvettetek-e olyanokat, akiknek nem volt ko-
csijuk.

Isten nem fogja tudakolni, hány négyzetméteres villában lak-
tatok,
csak azt, hány ember előtt állt nyitva az otthonotok.

Istent nem fogja érdekelni, hány terítőtök volt a szekrényetek-
ben,
csak az, hány embernek segítettetek, hogy terített asztala
legyen.

Isten kérdése nem az lesz, milyen magas fizetést értetek el,
hanem hogy feladtátok-e személyiségeteket, hogy elnyerjétek
azt.

Istennek közömbös, milyen beosztásig emelkedtetek,
ám érdekli, hogy képességeitek legjavát mozgósítottátok-e
feladataitok végzése során.

Isten nem kérde majd, hogy hány barátot szereztek,
csak azt, hányan neveznek meg titeket barátjukként.

És azt sem kérde majd, milyen környéken laktatok,
csak azt, vajon segítségére voltatok-e a körülöttetek lakóknak.

Isten előtt mindegy, milyen volt a bőrötök színe,
ám cseppet sem mindegy, milyen volt a jellemetek!

Isten nem tudakolja majd, miért kerestétek oly hosszasan a
megváltást,
csupán mennyei helyekre vezet és semmiképpen sem a pokol
kapujához!

És aligha érdekli, hány példányban sokszorosítottátok a fentie-
ket,
csak az, hogy ugyan miért röstelltétek a barátaitok kezébe
adni...”

(ismeretlen)

Ferenc pápa szereti a hobbitokat

A pápáról tudhatjuk, melyek a kedvenc olvasmányai:
Tolkien is közéjük tartozik – írja az Avvenirében Andrea
Monda.

Ferenc pápa olykor elmondja, mit szeret olvasni. Ked-
venc szerzői közé tartoznak Léon Bloy és Joseph
Malègue francia írók, Manzoni, Dosztojevszkij, Hölder-
lin, Borges (akihez barátság is fűzte) és Chesterton.

Monda beszámol arról, hogy a pápa kedvelt olvasmánya
a Gyűrűk ura, Tolkien világsikert aratott műve is. El-
mondja, hogy ezeknek a kicsiny, vicces, ám elszánt és
történelemformáló erejű emberkének nincs előképük a
mitológiákban. A szerző elmélyült filológus, a többi alak,
törpe, boszorkányok, varázsló megformálásához segítsé-
gül hívta az ősi mítoszokat, középkori legendákat, a hob-
bitok viszont már a huszadik századi képzelet teremtmé-
nyei. Közemberek, annyira közönségesek, hogy szinte
kívül esnek a mai világunkhoz annyira hasonló Középföl-
de világán: ők minden és egyben mindennek az ellentéte.
A cikkíró szerint talán éppen olyanok, mint mi, az olva-
sók: lusták, nem találják a helyüket, nosztalgikusan vágy-
nak valamire, nem is tudják pontosan, mire. Lyukakban
lagnak, mint a nyulak, de képesek egy oroszlán bátorsá-
gával fellépni, káposzta- és krumpliföldeken élnek, de
elfekkel és sárkányokkal akarnak találkozni. Mulatságo-
sak, esetlenek, kicsinyesek, mégis ellenállóak, kitartóak,
tele vannak rejtett erővel (ezek közül az első a gyógyítha-
talan humorérzékük).

Néhányan közülük készek útra kelni, szakítani a hagyo-
mányokkal, túlmenni területük határain. Ilyen Bilbó és
Frodó is, akikről Bergoglio még bíborosként beszélt 2008
-as húsvéti homíliájában. Az utazók példáját hozta fel,
Aeneast, Odüsszeuszt. Főként pedig Ábrahámról beszélt,
aki „hitből engedelmeskedett a hívásnak, hogy költözzék
arra a vidékre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elindult
anélkül, hogy tudta volna, hová megy” (Zsid 11,8). Hoz-
zátette: „Bilbóval és Frodóval visszatér a kortárs iroda-
lomba annak az embernek az alakja, akit meghívást kap,
hogy útra keljen, és utazás közben megismeri, megéli a
jó és a rossz közti döntés drámáját.” Nyugtalan bátorság
él benne, missziós lelkület, elhivatottság, holott nem is-
meri az út részleteit, nem ismeri a kimenetelét sem. Frodó
mégis azt mondja a döntés pillanatában: „Én elviszem a
gyűrűt, de nem ismerem az utat.”

Ferenc pápa szereti ezt a témát: az úton lévő ember, aki
kilép önmagából. Ahogyan véleménye szerint az Egyház-
nak képesnek kell lennie kilépni az autoreferencialitásból,
az öntükröző világból és olyan útra kell lépnie, amely
nincs előre megszabva, amely nem áll ellenőrzése alatt.
Ez az engedelmesség a meghallgatásból és a bizalomtel-
jes ráhagyatkozásból születik meg – zárja gondolatait
Andrea Monda az Avvenirében.

A Gyűrűk Ura
szerzője, Tolkien
egyébként hithű
katolikus volt és ő
maga regényét
keresztény szim-
bolista alkotásnak
tartotta.

Októberben Szent-Gály Katával

1. Teréz

A gyermek mindig reménység,
egy országe, egy népé, a miénk --
és az, aki hite által gyermekké tud lenni:
Isten reménye a Földön.

2. Őrőangyalok

A szeretet törvénye szerint
mindig a nagyobb szolgál a kisebbnek,
-- így jön segítségünkre az őrőangyal is,
ez a magasabb képességű szellemi lény,
aki mégis testvérünk a teremtésben.

3. Evald

A teremtet világ:
Isten művészi bemutatkozása, --
nézd úgy, mint egy kiállítást,
melyben az alkotó egyéniségét keresed.

4. Assisi Ferenc

A lélekben szegények nem azért boldogok,
mert valamit elvesztettek,
hanem azért,
mert valamit megtaláltak.

5. Placid

Ha önmagadat
korlátaiddal együtt elfogadtad,
nagy lépést tettél
a belső szabadság felé.

6. Brúnó

Ha tudsz megbocsátani,
akkor azok közé tartozol,
akik értenek a boldogsághoz.

7. Rózsafüzér Királynője

Az állhatatos ima olyan Isten előtt,
mint a nagy vizek ütemes hullámverése,
melynek szépségével mi sem tudunk betel-
ni.

8. Nagyasszonyunk Mária

Az anyaság: áldott állapot --
alig van nyelv,
mely ekkora tisztelettel emlegetné
a gyermekvárás idejét,
mint a magyar,
és alig van nép,
mely ekkora mértékben vétkezne
a saját jövője ellen.
A sok gyermeket vállaló családok
az igazán áldott magyar családok.

9. Dénes, L. János

Rózsafüzért mondani,
és ugyanazzal a szájjal
a gyermekáldás ellen beszélni:
képmutatás!

10. Borgia Ferenc

Kereszténységünk hitelességét
az az egyszerű hűség igazolja,
mellyel nap nap után megéljük
Isten akaratát.

11. Placida

Neki növekednie kell --
nekem kisebbednem.
Ez az egész lelkiélet.

12. Szerafin

A borostyánkőbe foglalt,
megkövesedett bogarak
nagy értéket képviselnek,
de csak ott,
és nem bennünk.

13. Kálmán

Végtelen hívások között élsz --
neveld szívedet felfogóképessé!

14. Kallixtus

Isten szeretete mindenkit átölel,
-- azt is,
aki ellenszenves neked.

15. Avilai Teréz

Ha Krisztusról úgy beszélsz,
mint legjobb barátodról,
csak azokat a keresztényeket
botránkoztatod meg,
akik nem egészen keresztények.

16. Alacoque Margit

A szelídek nemcsak a Földet bírják,
-- ők meghódítják az Isten szívét is.

17. Antióchiai Ignác

Mindent elveszíthetünk,
mindentől megfoszthatnak az életben,
de az, ami belül van,
az a miénk marad örökké.

18. Lukács evangelista

Légy út az Isten felé,
de ne szedj kövezetvátot!

19. Keresztes Pál, B. János, J. Izsák

Isten jelenlétében élni:
az életszentség biztos iskolája.

20. Vendel

Az emberek tulajdonképpen mind Krisztus-
arcúak,
s minél meggyalázottabb ez az arc,
annál több részvétet érdemel.

21. Orsolya

Nemcsak az hibázik,
aki gyűlöli testvéreit,
hanem az is,
aki elfelejti,
hogy vannak testvérei.

22. Kordula

Sorsunk minden fordulata új lehetőség,
hogy emberibb emberré legyünk.

23. Kapisztrán János

Akár szereplők vagyunk az élet színpadán,
akár a névtelen tömeg tagjai:

nekünk, akik hiszünk,
az élet értelmére kell rámutatnunk.

24. Claret Antal

Kevés nagyszerűbb dolog van,
mint jóvátenni azt,
amit rosszul tettünk.

25. Pécsi boldog Maurus

Krisztus számít rád,
-- mint mécesláng is számít olajára,
hogy másoknak világítani tudjon.

26. Amand

A nagylelkűség:
a szentek közös jellemvonása.

27. Szabina

Nem elég nyitott szemmel járni az életben,
ki kell nyitni a szívünket is,
hogy testvéreink sorsát hordozni tudjuk.

28. Simon és Júdás apostolok

Keresd az igazságosságot,
de tedd minden döntésedet
az irgalmasság mérlegére!

29. Nárcisz

Ahol az egyéni hobbi fontosabb,
mint a család,
ott meggyöngül a szeretet
hűtlenség nélkül is.

30. Rodriguez Alfonz

Az egységre való törekvés
korunk legnagyobb hitvallása
Krisztus mellett.

31. Farkas

Azért a sok kegyelemért hálát adni,
amit Isten
elszakadt testvéreinknek adott
az idők folyamán,
az egység olyan gyakorlata,
mellyel nem szükséges
a következő zsinatig várnunk.

Kis Szent Teréz: Önfelajánlás

Én Istenem! Felajánlom magamat égő
áldozatul irgalmas szeretetednek, hogy életem a
tökéletes szeretet egyetlen hősi tette legyen. Kö-
nyörgök Hozzád, hogy a Benned rejlő végtelen
szerepetnek árját önts át lelkembe, hogy az en-
gem felemésszen és a Te szeretetednek vértanú-
jává tegyen. Igen, így akarok elkészülni, hogy
Előtted megjelenhessek: a szeretetnek mártírhalá-
lával akarok meghalni s így egyenesen a Te irgal-
mas szeretetednek karjaiba repülni.

Ó Szeretet Istene! Ahányszor szívem
dobban, annyiszor és számtalanszor akarom meg-
újítani ezt az önfeláldozásomat, egész addig,
„amíg az árnyékot fel nem váltja a valóság" (Én.
4,6) és Téged színről-szinre látván, mindörökké,
szünet nélkül énekelem Irántad való szeretete-
met.

Ámen.

Tanévkezdés tanulságokkal

A külföldet meglepi állam és egyház példaszerű kapcsolata Magyarországon

Becszengetési láz söpört végig az elmúlt napokban az országon, és az iskolakezdés kapcsán a magyar közélet számtalan körtünete került napvilágra. Az egyik ellenzéki törpe párt még alternatív tanévnitőt is szervezett az Emberi Erőforrások Minisztériuma előtt, melyet a debreceni országos tanévnitővel egy időben tartottak. A tündetésen nagyjából kétszázan vettek részt, az egész nem is érdemelne túl sok szót, de agyamba égett egy kép a híradókból. A felvételen egy barna hajú kislány áll egy felnőtt előtt, kezében plakáttal: Hittan helyett versenyképes diplomát! Mintha a kettő kizárná egymást: a baloldal szemében a hittan és a keresztyénység ma is a népbútítás eszköze, ezzel szemben áll a felvilágosult, progresszív ateizmus, amely garantálja a hatékony és üzletileg is sikeres oktatást. És arról nem is ejtenék most szót, hogy amikor a mostani kispárt elnöke volt az ország miniszterelnöke, akkor tucatszám zárták be a kistélepeleéseken az iskolákat - a napi sokórás buszozás bizonyára sokat segített a diákoknak a versenyképes diploma megszerzésében. Magam soha nem jártam, mert nem járhattam egyházi iskolába - akkoriban Romániában csak állami oktatási intézmények voltak, ahol a lelki igényekre is kizárólag a szocialista materializmust ajánlották gyógyírként, és a falusi párttitkár szombat délutánonként azzal volt elfoglalva, hogy lejegyezze, a hivatalos tiltás ellenére mely diákok vettek részt a hideg templomban megtartott hittanórán. Azóta is hiányolom - és mi tagadás, irigylem - azt az alapos tudást, amelyet egy-egy jó hírű egyházi gimnáziumban megszerezhetek azok a szerencsések, akik olyan országban születtek, ahol nem tiltották be ezeket az iskolákat.

Egyáltalán nem tartom ördögtől valónak, hogy most Magyarországon is egyházi fenntartásba kerülhetett sok iskola. Egykor erős szakmai alapokon álló intézményrendszert tudhattak magukénak a történelmi egyházak, amelyet erőszakkal elvettek tőlük, és egyszer ideje volt a kárpótlásnak. Másfelől éppen a liberális gondolat alapelve a „virágozzék minden virág”, így miért fáj, ha egyházi fenntartásban is működnek oktatási intézmények? Az nem érv, hogy ne az állam pénzén te-

gyék: ha közfeladatot látnak el, jár nekik a támogatás, hiszen az állami iskola is fejpénzt kap a diákjai után. Ügy gondolom, nem árt, ha egy iskola nem csupán tárgyi tudást biztosít a diákjainak, hanem tartást, lelki kapaszkodót, szilárd erkölcsi alapokat is ad számukra - ha kikerülnek az életbe, erre is legalább akkora szükségük lesz, mint a kovalens kötés ismeretére.

Mivel önkéntesként lassan másfél évtizede dolgozom nekik, érthető, hogy legjobban a Baptista Szeretetszolgálat által átvett intézményeket ismerem. Az idei tanévben tizennégy megye negyvennégy településén indultak oktatási intézmények a fenntartásukban. Negyvenhárom iskola ötvenkilenc tagintézményében kezdődött el a tanév 14 500 nappali tagozatos diák számára, rajtuk kívül még nyolcszáz művészeti iskolásuk van, és 2200-an vesznek részt a felnőttoktatásban. Hallottam olyan véleményeket is, hogy a baptisták túlvállalták magukat, és túl sok intézményt vettek át. A legfrissebb népszámlálás szerint a magyar lakosság egy százaléka vallja magát ehhez a felekezethez tartozónak, a jövedelemadó egyszázalékos felajánlása is valamivel egy százalék fölötti értéket mutat, így egyáltalán nem tűnik „túlvállalásnak” a majd tizenötezer diák. Ha csak szigorúan a számokat nézzük, a baptista fenntartású oktatási intézményekben tanuló diákok aránya bőven egy százalék alatt van, hiszen a 2012/2013-as tanévben Magyarországon összesen 1 857 000 gyermek és fiatal vett részt óvodai nevelésben, valamint különböző szintű nappali képzésekben. Ráadásul az iskolák átvételét nagyon széles körű társadalmi konzultáció előzte meg: csak akkor kezdődtek meg a tárgyalások, ha az érintett település önkormányzati képviselőinek, az iskola pedagógusainak és a gyerekek szüleinek (sőt, ahol volt, ott a diákönkormányzat tagjainak is) kétharmada akarta a közös munkát (Érden például csak hatvanhárom százalék szavazott az átvétel mellett, így az az iskola nem is került a Baptista Szeretetszolgálat fenntartásába). Ez a megoldás magas elfogadottságot, komoly társadalmi beágyazottságot követelt meg, így a váltás nem járt konfliktusokkal - ellenük sehol nem tüntettek a településen, miközben erre más egyházak esetében néhol akadt példa.

Idén az első, az ötödik és a kilencedik osztályban megkezdődik az iskolai kötelező hitoktatás is. Ezt is lehet jól csinálni: augusztusban megjelent az általuk kidolgozott Életrevaló elnevezésű bibliaismereti tankönyvcsalád (ez engedélyezett tankönyv, tehát bármely iskola használhatja), így a hit- vagy erkölcsstan helyett választható tárgy lett a bibliaismeret is. A Biblia pedig fontos könyv, a kultúránk része - ateisták gyerekeinek is hozzátartozik az általános műveltségéhez. Érde-

kes, hogy a baptista fenntartású iskolákba beiratkozott 609 első osztályos kisdíák szülei hogyan választottak: kétszázötvenen bibliaismeretet, száz-tizenkilencen református, százegyen pedig katolikus hittant fognak tanulni, kilencvenkilenc diáknak az erkölcsstan lesz a tárgya.

A tanévnitő kapcsán folytatott beszélgetések egy másik, nem kevésbé akut problémára is felhívták a figyelmemet. A budai Andor Ilona Ének-zenei Általános és Alapfokú Művészeti Baptista Iskolában szervezett központi ünnepségen ugyanis részt vett az Európai Baptista Szövetség főtitkára is. Anthony Peck utólag bevallotta: előítéletektől vegyes kíváncsisággal érkezett Budapestre, mert az utóbbi időben azt hallotta Magyarországról, hogy fasizálódik, diktatúra épül, ahol elnyomják a kisebbségeket. Ezzel szemben azt látta, amit nagyon kevés helyen Európában: az állam együttműködik az egyházakkal, partnereként kezeli őket fontos társadalmi feladatok ellátásában, és anyagiakkal is támogatja ebben. A magas rangú egyházi vezetőt lenyűgözte a sok intézmény (huszonkét óvodát, huszonöt általános iskolát, tizennégy szakiskolát, kilenc gimnáziumot és egy egy alapfokú művészeti oktatási intézményt, valamint pedagógiai intézetet működtetnek a baptisták), és azzal ment haza, hogy a látottakat népszerűsíti a kontinensen, és mindenhol elmondja: a magyar modellt érdemes volna másutt is kipróbálni.

Tudom, nem lehet minden egyes nyugat-európai közvélemény-formálót idehívni és megmutatni neki, hogy a dolgok nem éppen úgy festenek, ahogyan azt a Lajtán túli (jellemzően liberális vagy baloldali befolyás alatt álló) média lefesti. Elgondolkodtat, hogy mennyire erős a hazai, a változásokban ellenérdekelte lobb, mivel a nyugat-európai szerkesztőségekben csak az ő elérhetőségük van meg, így a riporterek csak az ő véleményükre kíváncsiak. Így fordulhat elő az, hogy ha Magyarország kapcsán a kisebbségekről van szó, kizárólag Iványi Gábor metodista lelkészről kérdezik. Mivel az egykori liberális országgyűlési képviselő érdekei sérültek az elmúlt időszakban, ezért csak arról olvashatunk, hogy itt diktatúra épül, ahol elnyomják a kisebbségeket. És ez csak egyetlen, szűk területe a közéletnek - számtalan példát lehetne mondani a hasonló jelenségekre.

Sok zajjal, néhol nem kevés kellemetlenséggel elindult az új tanév. Most némi nyugalom kellene, mert csatazajban nehéz lesz eredményeket elérni.

Lukács Csaba (mno.hu)

A FORRADALOMRA EMLÉKEZVE

Jobbágy Károly

A RÁDIÓ MELLETT

Rólunk beszélnek minden nyelven sikong az éter és csodál: „Dávid harcol Góliát ellen.” Népmilliók aggódva nézik, hányan indulnak halni még? S küldi a nép ifjú vitézeit.

Fiatalok, még alig éltek s fütttyögő golyók hangja közt támadnak neki a pribékek. Nem akartunk híresek lenni, ilyen áron meg semmiképp, hisz' bánatunk már végtelennyi, de nekünk mindig az jutott, hogy a világ minket csodáljon s fiaink kapják a golyót: Kint ágyú szól, gyors lövés pattan, a falról Petőfi figyel, ahogy járkálok egymagamban. Így járkált ő is átkozódva „Európa újra csendes...” csak minket húz a sors karóba, csak minket öl száz év után is

ugyanaz, aki hajdan ölt; hogy hányan hullunk? - sose számít. M á s o k csodálják bátorságunk mi meg naponta meghalunk, dzsida, s golyó veri át hátunk, de megmutatjuk a világnak, hogy mikor mindenki lapul s csak a "rádiók kiabálnak, mint akinek már mindenképpen minden mindegy, hát Életet adunk Szabadságért cserébe. És ha a Sors minket így büntet, mert hogy túrtünk tíz éven át, felmutatjuk véres fejünket, s tudjuk, hogy mindent megbocsát.

Budapest, 1956. október 29.

Balássy László

Szentolvasó Királynője

Időtlen és idő együtt vannak itt:
olvasódon peregnék a szemek,
testi magad fölé emel a hit,
és Istenhez öleli lelkedet.

Ó, szent Öröm, mely örülni tanít!

Látod a Szület és a Gyermeket,
s látod a Kereszt véres ágait,
melyek Gyümölcse léted üdvé lett.

És látod a dicsőség titkait:
a tárt sziklasírt, a megnyílt eget.
Érzed Anyád ölelő karjait,
ki testével a mennybe vétetett;
áldott Asszony az asszonyok kö-
zött:
Irgalmat esdve érted könyörög.

Milyen ember vagyok?

A győztesnek mindig van terve.
A vesztesnek mindig van kifogása.

Győztes: "Engedd, hogy segítsek Neked!"
Vesztes: "Az nem az én feladatom!"

A győztes minden problémára talál megoldást.
A vesztes minden megoldásra talál problémát.

A győztes összehasonlítja a teljesítményét a céljával.
A vesztes összehasonlítja a teljesítményét a másikkal.

Győztes: "Ez nehéz, de nem lehetetlen!"
Vesztes: "Ez lehetséges, de nehéz!"

A győztes mindig egy része a válasznak.
A vesztes mindig egy része a kérdésnek.

**Egyedül az számít, mit teszel, és nem az, hogy mit aján-
lasz másoknak!**

Egyházközségi kirándulás 2013. október 23-án

Hamarosan útnak indul a kanizsaiak szívéhez nőtt Tűzmadár nevű busz, hogy egy nagyon kellemes kiránduláshoz segítse hozzá az atádi egyházközség fiatalabb és idősebb tagjait.

Az útirány első célállomása Pécs, ahol ókeresztény síremlékeket – az UNESCO világörökség részét – tekintjük meg. A feltárt leletegyüttes építészetében és falfestészetében rendkívül sokoldalúan és összetetten szemlélteti a Római Birodalom északi és nyugati provinciáinak korakeresztény temetkezési építészetét és művészetét. A magyarországi világörökségi helyszínek közül a pécsi ókeresztény temető az egyetlen, amely kultúrtörténeti kategóriában nyert felvételt az UNESCO világörökségi listájára.

Dél tájban érkezünk a harkányi Tenkes csárdába, ahol finom ebéd és egy kis borkóstolás vár bennünket.

Innen a közeli Máriagyűdre utazunk, ahol szentmisét hallgatunk a kegytemplomban. Éppen háromszáz éve, 1713-ban adományozta ugyanis a kegyhelynek a Rákóczi-szabadságharc elől Eszékre menekített kegyszobor helyébe a ma is látható Mária szobrot - karján a kis Jézussal - Nesselrode Vilmos pécsi megyéspüspök.

A következő célállomásunk a siklósi vár. A vár hazánkban fontos történelmi nevezetessége. Erődjének első falait még a 13. században, 1251 körül rakták le. Az első írásos emlék 1294-ből való és a pécsi káptalanság irattárában megtalálható. A déli szárnyban számos kiállítás tekinthető meg: reneszánsz, XVII-XVIII. századi bútorkiállítás, középkori fegyver- és hadtörténeti kiállítás, várbörtön, kinzóterem, vártörténeti kiállítás, a Tenkes kapitánya panoptikum, festőművészek kiállítása, valamint időszakos kiállítások.

Késő délután a Pécsi Nemzeti Színházba indulunk, ahol a Dzsungel könyve c. musicalt tekintjük meg. A kritikusok elismeréssel szólnak a külföldöt is megjárt darabról. Az este 7 órakor kezdődő előadás után, kb. 10 órakor indulunk haza, Nagyatádra.

A buszos kirándulásra mindenkit nagy szeretettel vár buszsofőrünk és vezetőnk: Lóránt atya.

Indulás: 2013. október 23-án reggel 8 órakor a plébániatemplom előtti parkolóból. Részvételi díj 6000-Ft/fő. Ebben az összegben benne van minden belépőjegy, valamint az utazás és a vacsora ára is. Jelentkezni a kirándulásra a plébánián hivatali időben lehet.

Terem-szentelés a kolostorban

Szeretettel hívjuk a kedves testvéreket a Hajnal Zénó ifjúsági terem megáldására, melyre 2013. október 13-án vasárnap, a 10 óra-kor kezdődő szentmisét követően kerül sor a kolostorban.

Az egykori konyharészből kialakított terem az ifjúsági közösségnek, a ministránsoknak ad otthont, de ez lesz a helyszíne novemberben és júniusban az egyházközségi mozinak is.

A munkálatokat plébániánk javarészt pályázati forrásból fedezte.

Hálásan köszönjük a társadalmi munkát végzők fáradozását.

Képünk a szeptember végi állapotokat tükrözi.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520